

ΕΤΟΣ Α. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 23 | ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ 20 | ΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Η ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΙΑ

Οὐ πρό πολλοῦ ἐγνώσθη ἡ Μορφίνη, καθότι τῷ 1816 ἀπεμονώθη τὸ ἀλκαλοειδὲς τοῦτο τοῦ ὀπίου· καὶ μολοντοῦτο παρήγαγεν ἤδη κοινωνικὸν κακὸν κατεργαζόμενον τοσαύτας σχεδὸν καταστροφάς, ὅσας καὶ ἡ πνευματοποσία. Μόνον δὲ τὸ παράδειγμα ἐξίχθη ἄνωθεν, ἀντὶ τὴν ἀνέληθη ἐκ τῶν κάτω.

Τὸ κακὸν ἔλαβε τηλικύτας διαστάσεις, ὥστε ἐδέησε νὰ ὀργανωθῆ ἀπὸ τινος, παρὰ τὴν ἐν Παρισίοις Τερψιθέαν, ἐπίτηδες κατάστημα προωρισμένον εἰς ἴασιν τῶν μορφινομανῶν. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῶν αὐτοκτονιῶν, οἱ τοῖχοί, εἰσι κεκαλυμμένοι διὰ μαλακῶν ἐπιστρωμάτων, καὶ οἱ πάσχοντες μᾶλλον ἐπιτηρούμενοι ἢ οἱ εἰς θάνατον καταδεικασμένοι.

Τὸ καθίδρυμα τοῦτο συνέστη κατὰ τὰ ὁμοειδῆ νοσοκομεῖα, τὰ ἀπὸ πολλοῦ ὑφιστάμενα ἐν Γερμανίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

Ἐκέῃσε δύναται τις νὰ μελετήσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ παραδόξου πάθους, ὅπερ ἐνσπείρει τὸ τρομερὸν φάρμακον τοῖς ὑπ' αὐτοῦ δελεασθεῖσι, πάθους τοσοῦτον σφοδροῦ, ὅσων καὶ τὰ ὑπὸ

τοῦ ἀκταμαχίτου ἔρωτος ἐμβαλλόμενα ἐν ταῖς καρδίαις παρὰ ταῖς ἀρχαίαις τραγωδίαις.

Τὰ θύμματα αὐτοῦ τὸ φιλοῦσι μετὰ μανίας, μετὰ ζηλοτυπίας, ὡς πανίσχυρον ἐρωμένην. Ἄν τοὺς ἀποχωρίσωσι τοῦ ἀντικειμένου τοῦ πάθους τῶν τούτου, ἂν τοὺς στερήσωσι τῆς μορφίνης, προτιμῶσι μᾶλλον τὸν θάνατον τῆς στέρσεως ταύτης, πλειστάκις ὁ αἶ πρὸς ἴασιν τῆς μορφινομανίας ἀπόπειραι ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὐτοκτονίαν.

Μετ' αἰφνιδίαν παύσιν τῆς μορφίνης, ὁ ἀσθενὴς καταλαμβάνεται ὑπὸ παροξυσμοῦ μανιώδους καὶ διαβιβρώσκεται ὑπ' ἐπιθυμίας νὰ φονεύσῃ πᾶν τὸ περιστοιχοῦν αὐτό... ἢ καὶ ἑαυτόν.

Ἡ παράδοξος αὕτη οὐσία, ἡ τοιούτους ἐνσπείρουσα ἔρωτας, ἐστὶν ὡς ὁ ἔρωτος ἐμπνέει τούτέστι καὶ αὕτη εὐφροεὶς δόλους.

Φίλος ἐσωτερικὸς ἱατρὸς νοσοκομείου ἀφηγγήθη ὅτι ἡμέραν τινα παρετήρησε τυχαίως ὅτι μία τῶν ἀσθενῶν τῆς ὑπηρεσίας του ἐτύγχανε μορφινομανὴς οὐσα, διὸ ἀπήτησε παρ' αὐτῆς τὸ σῶμα ταῦ ἐγγλήματος. Ἡ ἀσθενὴς δὲν ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἢ τὸ σῶμα τῆς ἀντλίας τῆς σύριγγος τοῦ Πραβάξ, τῆς βελόνης εὐρισκομένης ἐν

χερσὶ φίλης ὑπὸ θεραπείαν διατελούσης ἔν τινι παρακειμένη αἰθούσῃ. Ἐκατέρα τούτων ἐφύλαττεν ἰδιαίτερος ἔν τῶν μερῶν, τῶν ἀναγκαιούντων εἰς τὰς ὑπερδερμίδας ἐγγύσεις, φόβῳ μὴ ἡ ἑτέρα τούτων ἀποκλέπτουσα τὴν ἄλλην ποιήσῃται πλείονα χρῆσιν ἐγγύσεων τοῦ προσφιλοῦς φαρμάκου.

Πρὸ τῆς ἰδρύσεως ἀσύλου ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς κολητικῆς ταύτης μάστιγος, αἱ ἐπιγενόμενα καταστροφὰι καθίσταντο ἀνάρητοι.

Ὄνόματα λαμπρῶν νεαρῶν γυναικῶν ἐπερχονται τῇ ἡμετέρᾳ μνήμῃ μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων ἤδη θυμάτων τοῦ δηλητηρίου, τοῦ καθιστῶντος τὸ ἔμψυγον ὄν, κατὰ τὴν ἰσχυρὰν ἔκφρασιν τοῦ Κλαυδίου Βερνάρδου αθερμὸν πτώμα.

Παρά τὰ φυσικώτατα αἰσθήματα, τὰ ἐξωθούντα εἰς ἀναζήτησιν διεγερτικῶν καὶ ναρκωτικῶν, ἡ μερφίνη εἶχεν ἔτι καὶ ἕτερον ἰσχυρὸν σύμμαχον, τὸ θέλητρον τοῦ ἀπηγορευμένου καρπού.

Εἶτα δὲ τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ ποιοῦνται χρῆσιν αὐτῆς, οὐδὲν ἔχει τὸ ἀήδης, ἀλλ' ἀπεναντίας ἡ γυναικεία πολυτέλεια μετεμόρφωσε θαυμασίως τὴν κομφὴν τοῦ Πραβᾶξ σύριγγα εἰς ταιαύτην ἐκχυσοῦτερονευσμένην, ὡς καὶ τὸ φιαλίδιον τοῦ θύλακος, οὗ τινος ἴσως ἡ κατασκευὴ ὀφείλεται εἰς Κολλίνην τινὰ τῶν νεωτέρων χρόνων. Τὰ μικρόσχημα ταῦτα τεχνουργήματα δὲν φαίνονται μηδαμῶς ἀνάξια θέσεως προσκείμενα παρὰ τὸ ἀλστούχον τῆς ἀμμωνίας φιαλίδιον καὶ τὰ πτεῖλα τοῦ κύκνου, τὰ πρὸς ἐπίπασσιν τῆς ὀρυζοκόνεως.

Ἀπειραθήσαν ἄλλοτε νὰ ἐπκνορθώσωσι τὴν φήμην τοῦ οἰνοπνεύματος καταδεικνύντες τὰ εὐεργετήματα αὐτοῦ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς μορφίνης ἱατροὶ πράττοντες διακηρύττουσι παρρησίᾳ ὅτι αἱ ὑπὸ τῆς καταχρήσεως αὐτῆς προσγενόμενα συμφορὰὶ ἀντισταθμίζονται ὡσαύτως διὰ τῶν ὑπὸ τῆς μεμετρημένης χρήσεως αὐτῆς παρεχομένων ὠφελειῶν. Ὁ Σύνδεγμα τὴν ἀποκαλεῖ «οὐράνιον δῶρον» εἰς δὲ τῶν διδασκάλων τῆς ἱατρικῆς κατήντησε νὰ εἴπῃ: «Ἄν μοὶ ἀφήρουν τὸ ἱατρικὸν τοῦτο, δὲν θὰ ἤθελον νὰ ἦμαι πλέον ἱατρός.»

Οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἐνοχοὶ τῆς διαδόσεως τοῦ κακοῦ. Αὐτοὶ δὲ οὗτοι ἐγένοντο καὶ τὰ πρῶτα θύματα τῆς τῆς αὐτῆς μάστιγος, ἡ δὲ μορφινομανία παρέμεινε κυρίως τὸ τῶν ἱατρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἐλάττωμα.

Ἐπὶ 400 μορφινομανῶν ἠρτίμῃσεν ὁ Λεβινστάϊν 51 [ἐξ ὧν 32 ἱατροὺς] συγχάζοντας καὶ ἀφαιμάσσοντας τοὺς ἀσθενεῖς. Ἐν τοῖς νοσοκομείοις οὐ σπάνιον τυγχάνει νὰ ὀφθῶσιν οἱ νοσοκόμοι καὶ οἱ ἀσθενεῖς γινόμενοι μορφινομανεῖς.

Ἡ μορφινομανία πολλὰς κέκτηται τὰς ἀναλογίας πρὸς τὴν πνευματοποσίαν. Ὡς ὁ πνευματοπότης οὐδέποτε μεθύσκειται, οὕτω καὶ ὁ μορφινομανὴς οὐδέποτε παρουσιάζει τὰ συμπτώματα, ἐξ ὧν διαγιγνώσκεται ὁ μορφινισμὸς.

Τὰ ἰσχυρὰς ἐντάσεως διεγερτικὰ καὶ ναρκωτικὰ ὑπῆρξαν ἔσασαι προσφιλῆ παρὰ τοῖς ἀνατληκτοῖς λαοῖς. Φαίνεται δ' ὅτι σήμερον ἡ χρῆσις αὐτῶν ἤρξατο διαδομένη καὶ παρὰ τοῖς ἑσπερίοις ἐν ἀνησυχητικῷ μέτρῳ.

Βεβαίως τὸ χάσις καὶ τὸ ὄπιον οὐδαμῶς προσελκύουσιν ἢ τοὺς ἐκκεντρικοὺς, εἴτε τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἀπεγέυθησαν τῆς παραγοιοῦ ταύτης κύλικος. ὡς τὸν Ἄγγλον Κουΐνση, οὗ «Αἱ ὀπιόφραγοι ὄνειρώσεις» περιέχουσι σελίδας θαυμασίου καλλονῆς. Ἄλλ' εἶναι παράδοξος σύμπτωσις τὸ νὰ βλέπῃ τις τὴν παρεἰσθυσιν τῶν φαρμάκων, τῶν αἰρόντων εἰς «Τεχνητοὺς Παραδέσεις» συνάδουσαν μετὰ τῆς διαδόσεως τῶν ἀσθενειῶν ἐκείνων τῆς θελήσεως, ἃς τοσοῦτη λεπτομερῶς σπουδάζουσι σήμερον οἱ ἡμέτεροι ψυχολόγοι.

Θὰ κατορθώσωσιν ἄρα ποτε νὰ ἴασωσι τὰς ἠθικὰς ἀσθενείας, καὶ νὰ καταστρέψωσι τὰ διάφορα μελαγχολικὰ αἴτια, τὰ ἐξωθούντα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις προσπαθεῖ νὰ λησμονήσῃ, εἰς ἀναζήτησιν ὑπ' οἰανδήποτε μορφῆν τοῦ ὕδατος τῆς Λήθης;

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. Κ

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ (*)

Εἶνε ἐντροπή· εἶπα, λέγω καὶ διὰ βίου θὰ ἐπαναληθῶν, ὅτι τὸ χαρτοπαίκτην εἶνε ἐντροπή, ἐπειδὴ μαρτυρεῖ χαμέρπειαν ἀναξίαν ἀνθρώπου ὅστις σέβεται ἑαυτὸν, ἀδυναμίαν ἢ ὅστις δὲν κατορθοῖ νὰ ὑπερικήσῃ προδίδεται ὡς ἱκανὸς νὰ φιλοκερδήσῃ καὶ εἰς τὰ ἱερῶτα. Τὸ χαρτοπαίκτην ἐνόσφ περιορίζεται εἰς ζημίαν ἢ κέρδος μηδαμινόν, ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ παίκτη καὶ τοῦ ἀντιπαίκτη, δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ ὄντως εἶνε παιδιὰ ἐκ τῶν ψυχγωγικωτάτων· ἀλλ' ἄμω ὡς ἐκ τοῦ κατὰθέματος φανερωθῇ ὡς μέσον χρηματισμοῦ, μεταξὺ φίλων μάλιστα, εἶνε αἰσχρὸν καὶ ἀνάξιον ἀνθρώπων ἀξιούντων ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν χρηστὴν κοινωνίαν.

Δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτὴν οἱ χαρτοπαίκτηι· τὸ θέλουσιν, τὸ πλῆθος τὸ παραδέχεται· ἀλλ' ἐνώπιον τῆς ὀρθῆς κρίσεως εἶνε ψεῦδος, εἶνε πλάνη. Ἄνθρωπος ὅστις ἀνέχεται ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότος ν' ἀπέλθῃ οἰκᾶδε ἀποφέρων ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ χρήμα τὸ ὅποῖον ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ καρδιακοῦ πλῆμοῦ, φανεροῦ εἴτε κρυπτοῦ, ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, εἶνε ὑπόπτου τιμότητος ἐξάπκτος.

Ὁ ἄνθρωπος μετέχει τῆς φύσεως τῶν ἀρπακτικῶν ζώων· ἐν τῇ ἀγρία αὐτοῦ καταστάσει, ἐποφθαλμιᾷ οἷος πῆθιξ εἰς τὸ μῆλον ὃ βλέπει, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ὁμοίου του. Παρῆλθον χιλιετηρίδες βεβαίως μέχρις οὗ ἡ ἀνατροπὴ του διδάξῃ ὅτι τὸ ἀλλότριον κτήμα δὲν ἀνήκει εἰς αὐτὸν, καθὼς θέλει ἵνα καὶ τὸ κτήμα αὐτοῦ μὴ ἀνήκει εἰς τὸν ἄλλον· ἀλλ' ἡ ἀγρία φύσις ὑπολανθάνει πάντοτε, καὶ κατὰ τῶν ὀρμῶν αὐτῆς τὸ πλεῖστον τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος συνέχεται μόλις ἢ ὑπὸ αἰδοῦς πρὸς τοὺς μεθ' ὧν συ-

(*) Ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἐκδομένῳ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ «Μυρία Ὅσα», ἡμερομ. 18 Ἰανουαρ. 1887, ὁ πολὺς Ι. Ἰσιδωρίδης Σκυλίτσῃς ἐδημοσίευσεν σπουδαιοτάτην πραγματεῖαν περὶ «Χαρτοπαίξεως», ἣν ἀσμένως καταχωρίζομεν ἐν ταῖς στήλαις τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, συνιστώντες τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

ναναστρέφεται, ἢ ὑπὸ φόβου τῶν νόμων καὶ τῆς θείας δίκης οἱ ὀλίγοι αἰδούμενοι ἑαυτοὺς καὶ μόνον ἑαυτοὺς, οὗτοι εἶνε οἱ ἀληθῶς ἐξηγνησμένοι, οἱ ὄντως χρηστοί. Τὸ χαρτοπαίκτην εἶνε πρόφασις ἀρπαγῆς τοῦ ἀλλοτρίου χρήματος, πρόφασις δυστυχοῦς ἀσπιστῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δικαιολογούση τὸν ἄνθρωπον οὕτως ἐτανερχόμενον εἰς τὰς σφεριστακὰς ὀρμὰς τῆς ἀγρίας του καταστάσεως καὶ μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν τιμωρίαν τοῦ νόμου. Διὸ ὁ χαρτοπαίκτης μεφάνεται μισαρῶτατος, ἐκτὸς ἂν ἔχη ἐναντίον, του μίαν ἐταιρίαν κυβευτῶν, οἷα ἡ ἐν Μοναίφ (Monaco), προκαλοῦσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ οἰονεὶ κηρύττουσαν «Ἐλθὲ νὰ με σβύσης ἢ νὰ σὲ σβύσω ἀναφανδόν!» Ὡς δὲν εἶνε, εἰμὴ μωρός.

Ἀμφιβολίαν δὲν ἔχω, ὅτι ὁ ἀγαπῶν τὸ κέρδος τοῦ χαρτοπαίκτην ἐξ ἀνθρώπων οὐ συναναστρέφεται, ἀγαπᾷ καὶ τὸ κλοπιμῆσιν, ἀρκεῖ νὰ δύναται νὰ τὸ δικαιολογήσῃ· ἔστω ὅσον ἂν θέλετε κόσμιος κατὰ πᾶν ἄλλο· ἄς φορῇ χιτῶνα ἀνεπιλήπτου καθαρῶτος, ἐνδύματα καλῶς κεκομμένα καὶ ἐρραμμένα, ὑποδήματα στιλπνὰ ὡς τὸ κάτοπτρον· ἄς ἔχη τοὺς ὄνυχας ἐλεφαντίνους τὴν γλῶσσαν εὐτράπελον καὶ ἀβρᾶν, ἀφοῦ χαρτοπαίκτη ὅπως ἐγολπίσῃ πλείονα τῶν ὅσα ἀλύπως θὰ ἐδίδεν εἰς ἕνα πτωχὸν ἄμα ἐσερχόμενος τῆς θύρας, δὲν χαρτοπαίκτη πρὸς διασκέδασιν, ἀλλὰ πρὸς χρηματισμόν· ἐπομένως εἶνε ἀνάξιος· τὰ καλά του φορέματα καὶ οἱ κλοπῆ τρόποι σκεπάζουν ψυχὴν ὅχι εὐγενεστέραν τῆς τῶν ἐν ταῖς εἰρηκαῖς ριπτομένων διὰ λωποδυσίαν. Μὴ τον ἐμπιστεύεσθε· εἶνε κόσμιος καὶ τίμιος πρὸς τὸ θεαθῆναι· ἀπλῶς πρὸς τὸ θεαθῆναι. Ἠθικῶς, δὲν διαφέρει τοῦ ἀγιοπαίδου, τὸ ὅποῖον κίθηται ἐν τῷ μέσῳ τῆς τριόδου καὶ πλακόνει ἐν τῶν τριῶν παικτοχάρτων, ὅπου νομίζει ὅτι θὰ συλλάβῃ τὸ ὑποδειχθὲν αὐτῷ σῆμα. Κατὰ τί διαφέρει; καθ' ὅτι ὁ τάτης εἰς ὃν προσέρχεται τὸ ἀγιοπαίδον εἶνε ἐστρωμένος εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐν πληθούσῃ ἀγορᾷ καὶ οὐχὶ εἰς ἕν ἀγλακὸν μέλαθρον; ἢ καθ' ὅτι ἐνώπιόν του τὸ ἀγιοπαίδον ἔχει πῆλμα τι ρυπαρὸν καὶ οὐχὶ ἑρέα' πρασίνην; ἢ καθ' ὅτι ὁ συμπαίκτης τοῦ ἀγιο-

παίδου εἶνε σκαίος; ἀλλ' εἶνε ὁμοίος του. Καθότι τὸ κατάθημα (l'enjeu) εἶνε εὐτελής; ἀλλ' εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὰ βραχέα καταθέματα τῶν εὐποροῦντων ἀπείρων. Ἡ καθ' ὅτι τὸ ἀγυιόπαιδον δὲ ἔχει τεῖον νὰ φορήσῃ, οὕτε περὶ μάλιστα τὴν ἐμβάψῃ ἐν τῷ φορηματι, ἢ ἐπιχωρῶν τι μείδιμα πρὸς τὸν ἀνταποκριθῆ. Ἡ αἰσχυντηλή προσπάθεια καὶ τούτου κ' ἐκείνω, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔχει ἐλαττήριον, τὸν νοσηρισμὸν ἀλλοτρίου γρηματος ὑπὸ τὸ πρόσχημα παραχωρήσεως ἔκουσίου, ἡτις κατὰ βίβλιν εἶνε παραχωρήσις ἀκούσιος, τοῦ παραχωρῶντος. Κωμωδία δὲ εἶνε ἡ προσποίησις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ τε χάλων καὶ ὁ κερδαίνων θέλουσιν νὰ κραστήσωσιν ὅτι ὅσα ἔχασαν ἢ ἐκέδησαν τὰ γράφουσι εἰς τὰ παληάτων παπούτια. Τοῦτο ἀπεικονοῦσι οἱ καλοὶ τρόποι: τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ὑπόκρισις εἰσάγονται εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους. Ὅσον ἀτάραχος, ταῦτ' εἰπεῖν ὅσον πεπωρωμένος, παρίσταται ὁ χαρτοπαίκτης, τόσον φαίνεται εὐπροσωπότερος.

Πλειότερον ἐγὼ τιμῶ τὸ ἀγυιόπαιδον, τὸ ὁποῖον ὅταν χίση κλαίει. Βλέπω καρδίαν ἀνοικτὴν ἐν αὐτῷ ἐνῷ τοῦ Κυρίου, ὅστις φασα τοὺς ρύθωνας ἐντὸς τοῦ μοσχομυδύλου του ἐν ἀταραξίᾳ, ἡ καρδία ἐγκλείει ἀδιόρατα τέλματα.

« Ἀπὸ τὴν κεφαλὴ βρωμεῖ τ' ὀψάρι » λέγει κοινός τις λόγος ὁρθότητος. Ἀποστροφῆς οὕτως καὶ βδελυγμοῦ ἀξίος εἶνε ὁ λαός, ὁ κατὰ τὴν παραμονὴν μάλιστα παντὸς νέου ἔτους συναγόμενος ἐν τῆς καταγωγῆς του, ὅπως ἐν τῷ χαρτοπαίγνιφ δοκιμάσῃ, ὡς λέγει, τὴν τύχην του καθ' ἅπαν τὸ εἰσερχόμενον ἔτος. Τὸν βλέπεισιν κηθήμενον εἰς μικρὰ τραπέζια ὑφυγρα καὶ ὄζοντα ρύπου μετὰ ραχῆς ἡνωμένου, κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ συνεσφιγμένα τὰ παικτόχαρτα, κοῖλα οἶον τὸ σχῆμα τῶν στεγαστικῶν κεραμιδιῶν, κολλώδη ἐκ τοῦ γράσου τῶν βιναύτων ἐκείνων χειρῶν καὶ ἐκ τοῦ σιάλου πικρῶς βωμολόχου στόματος ἀποστροφῆν ἐμπροσθεῖ ἐκεῖ ὁ λαός· ἀλλ' εἰς ταῦτα ὁ πταίστης εἶνε ἡ τάξις τῆς κοινω- νίας ἢ αὐτοκλουμένη καλή. Ἐκ τοῦ λαοῦ ἔλαβεν ἀρὰ γε αὐτὴ τὴν πεφωτισμένην πεποίθησιν ὅτι, ὅστις ἀν κερδήσῃ ἐν τοῖς τυχεροῖς παιγνίοις κατὰ τὴν τοῦ νέου ἔτους παραμονὴν, θὰ

κερδαίνει καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἢ θ' ἀποβαίνωσιν αἰσίως κί ὑποθέσεις του; Καταδέχεται: νὰ εἴπῃ ὅτι ἔλαβε τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐκ τοῦ λαοῦ; Ὅχι βεβαίως. Αὐτὴ λοιπὸν ἐπένευσε τὴν πρόληψιν ταύτην εἰς τὸν λαόν, ἐπειδὴ τὴν ἔχει, ἢ ἐξηγητισμένη καὶ λοιπὸν ὁ πταίστης εἶνε αὐτὴ. Πῶς δὲ τώρα ἡ ἐξουσία νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸν μαινόμενον ἐν τοῖς ὑπογείοις, ἀφοῦ αὐτὸ ἀνθεῖ ἐν τοῖς ἀνωγείοις; Ἐκεῖ καὶ γυναικες, πρὸς δε καὶ παιδία, τὰ ἄθλια, ἀναλγήτως ἀφίνονται χαρτοπαικτοῦντα. Γυναικες! παιδία! ὦ! ἀν περὶ τῶν ἀνδρῶν εἴπομεν ὅτι εἴπομεν, τί εἶπερὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν! Ἡ γυνὴ νὰ ἀφορᾷ εἰς χρηματισμὸν διὰ τοιούτων μέσων! τοῦτο φέρει εἰς τὰς χειρίστας τῶν εἰκασιῶν περὶ τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος τῆς. Οἱ παῖδες δὲ πάλιν νὰ παραλείφωσιν πορ' αὐτῶν τῶν γονέων τὸ τοιοῦτο ἐντιμὸν στάδιον! Καλὴν μεταχείρισιν τῆς κληρονομίας των μέλλουσι νὰ κάμωσιν ὅταν περιέλθῃ εἰς τὰς χειράς των.

Καὶ ἄλλοτε ἔγραψα καὶ νῦν ἐπαναλαμβάνω, δι' ὃν λόγον καὶ τὰ Εὐαγγέλιον ἐπαναλαμβάνονταί κατ' ἔτος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς ἐπήκουσιν τοῦ αὐτῆς πληρώματος. Τὸ νὰ σπουδάζῃ τις περὶ πορισμοῦ χρημάτων ἐν τῷ γραφεῖν ἢ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ οὐδὲν ὄνειδος· πᾶς ὅστις, δὲν εὐαρεστεῖται νὰ ζήσῃ ὡς φιλόσοφος κυνικός, καταγίνεται νὰ εὐπορήσῃ ἢ νὰ πλουτήσῃ δι' ἐπαγγέλματός τινος ἐντίμου· ἀλλ' ὁ τρέπων καὶ τὴν παιδίαν αὐτὴν εἰς βιοποριστικὸν ἔργον διαδηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθης ἐργασία δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς χρεῖας ἢ εἰς τὴν ἀπλησίαν του, διὸ καταφεύγει καὶ εἰς τὴν παιδίαν ὡς εἰς ἔργον ἐπίσης πρὸς αὐτὸν σπουδαῖον· τοῦτο δὲ ἀναντιρρήτως εἶνε ἀπρεπές, ἐπειδὴ ἡ παιδίαν μετατρέπεται εἰς κυβείαν, καὶ οὕτε εἰς τὸ ἀξιοβρεῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου συμφέρει ἢ φήμη κυβευτοῦ, οὕτε ἡ τιμὴ του ἀνέγεται τοιοῦτο ἐπίθετον. Ἐντεῦθεν συμπεραίνει πᾶς τις κατὰ πόσον οἱ διαχειριζόμενοι μάλιστα ξένα ἢ δημόσια χρήματα, δύνανται νὰ ὦσιν ἀνύποπτοι ἐν χαρτοπαίξιᾳ σχετικῶς βαρεῖα.

Μέχρι τινὸς καταθέματος καὶ μέχρις ὥρας τινὸς, ὁ χαρτοπαίκτης πιστεύεται ὡς ἀληθῶς

παίζων· ἐπέκεινα ὅμως τοῦ εὐλόγου καταθέματος ἢ τῆς ἐπαρκούς ὥρας φωρᾶται ὡς μὴ παίζων πλέον, ἀλλ' ὡς κληπτῶν τὴν αἰσχροκερδεῖαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀθώας παιδιᾶς, ὡς ἀντιπαραταχθεῖς εἰς πυγμαχίαν, ὅπως ἢ αὐτὸς καταθῶσιν τοὺς ὀδόντας τοῦ ἐναντίου του, ἢ αἰσθάνῃ τὴν ἰδίαν σιαγόνα κατατεθραυσμένην ὑπ' ἐκείνου. Ἄν τὸ πᾶν ἐγείρεται ἐλεεινός· ἄπεινος, ἐπειδὴ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ κρύψῃ τὴν ἐκ τοῦ τραύματος ὀδονηρὴν συνκίσθησιν. Πολλὰ τὸ ἥλιος τὸν εὐρίσκει ἐκεῖ πελιδὸν τὴν ὄψιν καὶ ἄθλιον· ὁ ἥλιος ἀνατέλλει εὐλογία καὶ χαρὰ τῆς φύσεως ἀνανηφρούσης, ἐνῷ τὰ κηρία ἀνάπτουν ἐπὶ τῆς πρασίνης τραπέζης ἀκρωδῶδη καὶ κατηναλωμένα ὑπὸ τῆς παννυχίδος· καταβρόχιόν τι τοῦ κατατρυχεῖ τὴν ψυχὴν αἰσθάσεται αὐχμῶδές τι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, φέρον στείρωσιν εἰς τὸν νοῦν, χαλῶν ὅτι ὑψηπετές, ὅτι ἀνηρὸν ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῶν τι ἐν τοῖς πηχέσι μαρτυροῦν ὅτι ἐν αὐτοῖς ἀγαθὸν ἢ γενναῖον αἰ πύρινα γλῶσσαι τῶν φώτων τῆς νυκτος, καταλαμβανόμενα ὑπὸ τῶν λευκαυγῶν λαμπρόνων τῆς ἰλαρᾶς ἡρῆς πυρίστανται ὡς ὄφθαλμοι τῆς κολάσεως.

Καὶ ὁ χαρτοπαίκτης βλέπων τὸ ἀπαίσιο, τοῦτο ὄραμα πλέον τοῦ χορευτοῦ, ὃν ὡσαύτως ἐπρόφρασεν ἢ ἀνατολὴ ἐκείνη, διότι οὗτος μὲν τὸ βλέπει μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῷ ἐκεῖνος τὸ ἔχει καὶ ἐν τῇ ψυχῇ· ἀπέρχεται ὑψαδὲ ὡς αὐτόματον μᾶλλον ἢ ὡς λόγος ἐν σώματι· καθ' ὅσον ἀπαντᾷ τὸν ἐργάτην ἐξεγεσθῆντα ἤδη τοῦ ὕπνου ἐπ' ἀναθέμασι πρὸ τῆς κλίνης, ἀπορρίπτει ἀνυπομόμως τῆδε κκεῖσε τὰ φορέματά του, ἀλλὰ μὴ αἰσθανόμενος τοὺς θύλακας των βαρεῖς ἐκ τοῦ χρυσίου, ὡς ἦσαν ὅτε πρὸ τινων ὥρῶν, τὰ ἐνεδύθη, καταρᾶται αὐτὸς ἑαυτόν· πίπτει δὲ τότε ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του βρασνίζων τὸν νοῦν πῶς νὰ πορισθῇ, καὶ πῶς ν' ἀναπληρώσῃ τὰ κατασπαληθέντα χρήματα.

Πίστευε τώρα, πίστευε εἰ δυνατόν, ὅτι ἡ τιμὴ εἶνε στερεῶς προσκεκολλημένη καὶ ἀδιασείστως ἐντὸς οὕτω καταπεποιημένης ψυχῆς.

Ἄν τὸν ἀντικτὸν κατορθώσῃ νὰ φέρῃ ἀναλγήτως τὸ τραῦμα, χεῖρον τοῦτο, ἐπειδὴ κρείσστα-

ται οἶος ἐθὰς τῆς κυβείας—un joueur madré, —ναὶ πρὸ τοιούτων μάλιστα χαρακτῆρων, τῇ ἀληθείᾳ· δίκαιον ἔχει πᾶς ἄνθρωπος κατὰ πάντα νὰ δυσπιστῇ. Γινώσκω ὅτι εὐπρεπῆς θεωρεῖται συνήθως ἡ τοιαύτη ἀταραξία, μάλιστα δὲ καὶ θαυμάζεται ὑπ' ἀνθρώπων ποιᾶς τινος ἀγωγῆς, ἀλλὰ πράγματι εἶνε ἀγενῆς καὶ μοχθηρὰ· πολλῶν ἐτῶν ἰδρωτῆς ἐντιμοὶ καὶ μόχθοι δυσεκπέραντοι οὐχὶ ἀναισθητικῶς καθορῶνται ἐξηφανισμένοι ἐν ὀλίγαις ὥραις εἰς τοιούτους ἀναξίους ἀγῶνας, εἰμὴ ὑπὸ καρδιῶν πεπωρωμένων καὶ πνευμάτων μὴ δισταζόντων ἀπέναντι οἰωνοῦ ποτε μέσων ἀθεμίτων ἵνα τοὺς ἀναπληρώσωσιν. ὁ ἐν ὑποργήματι θὰ δωροδοκῆθῇ, δικαστῆς θὰ δεκασθῇ, στρατιωτικὸς δὲν θὰ εὐορκῆσῃ, δικηγόρος θὰ ἀπιστήσῃ ἢ θὰ ἀπληστήσῃ, ταμίας θὰ ὑπεξαρῆσῃ, ἐμπορεύς θὰ νοθεύσῃ τὰ σταθμά, ἔμπυρος ἢ τραπέζιτης θὰ παραδοκῆσῃ τὴν κατάλληλον στιγμὴν ὅπως ἀνάψῃ τὴν λαμπάδα τῆς χρεωκοπίας· διότι ὡς ἱερωτέρω καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐντολῶν τηρεῖται μεταξὺ χαρτοπαίκτην ἢ ἀπότισις τοῦ δὴ λεγομένου χρέους τιμῆς (dette d'honneur)· σφετερισθητι, ἐξουθενήσθητι, ἀτιμάσθητι, πωλήθητι, ἀλλὰ πληρώσον ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν, καὶ μέχρις ὀδοῦ, τὰ ὀφειλόμενα ἐκ τοῦ χαρτοπαίγνιου ἔστω καὶ ἂν ὁ κερδήσας σε ὑπάρχη κακοῦθης τις ἄνθρωπος· ἐνῷ, ἂν χρεωσθῆς εἰς τίμιον τινα καὶ χρηστὸν δανειστῆν, τὸν ἀφίνεις ὅλας πενταετηρίδας καὶ δεκαετηρίδας νὰ τήκηται περιμένων τὴν ἀπόδοσιν τῶν δανείων.

Ἄγνω ἂν πρὸς τοῖς ἀλλοῖς κυβευτικοῖς παιγνίοις εἰς ἃ προσέρχεται ὁ λαός τῶν Ἀθηνῶν συγκταριθμεῖται ἐφέτος καὶ ἡ λεγομένη *rolina*. Ἄλλοτε ἐπαίζετο καὶ αὐτὴ, καὶ, ὡς εἶχα μάθει, ἐπαίζετο ὑπὸ ὄρους ὀλεθριωτάτους πρὸς τοὺς δυστυχεῖς παίκτης. Ἡ *rolina* ἐν Μονοίκῳ ἔχει 37 ἀριθμοὺς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἐν μόνον μηδενικόν, καὶ τοῦτο πρὸς ὄφελος τῆς τραπέζης· ἐν Ἀθήναις δὲ αὕτη εἶχεν 24 ἀριθμοὺς ἐν οἷς δύο μηδενικά· δηλαδὴ ἐν Μονοίκῳ μὲν σὲ καταπολεμεῖ ἐν μηδενικὸν ἐντὸς 36 ἀριθμῶν, ἐδῶ δὲ ἐν μηδενικὸν ἐντὸς 42 ἀριθμῶν· ἂν δὲ καὶ οὕτω πῶς ἐν Μονοίκῳ πολλὰ αὐτοκτονοῦν

ἐξαφανίζοντες τὴν παρουσίαν των, φαντάσθη-
 ἄνυπάρχη πιθανότης κέρδους ἐκ τῆς ρολίνης
 τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε προφανής ἡ λωποδυσία.
 Ὄστε οὕτως ἔχοντας τοῦ πράγματος, ἡ ἀστυνο-
 μική ἐξουσία, ἂν ἀδυνατῆ νὰ ἐξαλείψῃ τέλει
 τὸ κακὸν, εἰς τοῦτο τοῦλάχιστον ἄς ἐπιστήσῃ
 τὴν προσοχὴν, νὰ διατάξῃ τὴν αὔξησιν τῶν ἀ-
 ριθμῶν τῆς ρολίνης εἰς 36, καὶ τὴν ἐλάττωσιν
 τῶν μηδενικῶν εἰς ἓν καὶ μόνον, ὡς ἐν Μονοίῳ
 ὅπου ὁ Βεελζεβουλ τῶν κυβειῶν. Ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐμποδίζει τοῦ νὰ καταργῆσθαι ἐντελῶς τὰ
 τοιαῦτα καταγῶγια, ὡς μήτηρ φιλόστοργος πρὸς
 τὸν λαόν, καὶ οὐχὶ ὡς μητρικῶς ἀπαθῶς ἔχουσα
 πρὸς τῆς ζημίας του;

Ἀθῆναι 1887.

I. ΙΣΙΔΩΡΙΑΘΗΣ ΣΚΥΛΙΣΘΗΣ

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

Ἡ μαρκησία κατένευσεν

— Αἱ νύκτες εἶναι ὀροσραί· δὲν φέρετε ἐ-
 πενδύτην καὶ θὰ σᾶς προσβίλῃ κατάρρους.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν εἰδοποίησιν, εἶπεν
 αὕτη· καταβαίνω εἰς τὸν θάλαμόν μου.

— Πρὸς Θεοῦ! μείνατε, κυρία.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔκραξε ζουάθον τινὰ
 καπνίζοντα παρὰ τὸν ἀρτέμονα.

— Διατάξατε, συνταγματάρχα, ἀπήντησεν
 ὁ στρατιώτης.

— Κατάβα καὶ ζήτησον τὴν θαλαμηπόλον
 τῆς κυρίας· ὀνομάζεται...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν μαρκησίαν.

— Πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησε.

— Λίζα, συνταγματάρχα.

— Ἄ! μία μαύρη, εἶπεν ὁ ζουάθος μειδιῶν
 τὴν γνωρίζω καὶ τρέχω πρὸς αὐτήν, συνταγμα-
 τάρχα μου.

Μετ' ὀλίγον προσήλθεν ἡ Λίζα, φέρουσα τὸν
 ἐπενδύτην, ὃν ἔριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς κυρίας
 τῆς καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἄλλ' ὁ ζουάθος ἐπανελθὼν,

— Συνταγματάρχα, εἶπε, νομίζω ὅτι εἶναι
 ἐκεῖνος.

— Ἄ! Ἄ! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἕτερον ἀξιωματικόν.

— Τὸ ἐστοιχημάτιζα, εἶπεν.

— Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα βέβαιοι.

— Φίλιπατέ μοι στρατιγέ, θὰ ἐξακριβώσω
 τὸ πρᾶγμα.

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ζουάθον·

— Ποῦ εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ κατὰστρωμα κεκαλυμμένος.

— Σὺ τὸν γνωρίζεις καλῶς;

— Ἀνομφιθόως! ἐπληρώθη διὰ τοῦτο.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ στρατηγός. Ἰδοὺ 20 φρ.
 δι' ἐσέ, ἐὰν ἀνασηκώσης τὸ ἐφάπλωμά του.

— Οἱ κυνηγοὶ αὐτοὶ δὲν κοιμῶνται, ἀπήν-
 τησεν ὁ ζουάθος.

— Τί σημαίνει τοῦτο;

— Θὰ ἐγερθῆ.

— Καὶ ἔπειτα;

— Θὰ χολωθῆ.

— Τὸν φοβεῖσαι λοιπόν;

Ἄ! ζουάθος σοβαρῶς ἀπήντησε·

— Συνταγματάρχα μου, ὅστις δῆποτε μὲ
 προσβίλῃ θὰ εὖρη ἐν ἐμοὶ τὸν ἀντίπαλόν του·
 ἀλλὰ τὸ νὰ τὰ βάλῃ τις μὲ ἓνα κυνηγόν, ἰσχυ-
 ρὸν ὡς λέοντα καὶ φοβερὸν ὡς πάνθηρα εἶναι
 μία ἀφροσύνη, ἣν καλῶς ἐννοεῖτε.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ στρατηγός.

— Τόσφ μᾶλλον καθόσον οὗτος ἦν κεκαλυμ-
 μένος διὰ βουρνούζιου ἐφ' ὅλης τῆς ἡμέρας, προ-
 σέθηκεν ὁ ζουάθος.

— Κρύπτεται λοιπὸν οὗτος;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ στρατηγός, ἐὰν δὲν ἐ-
 κρύπτετο θὰ εἶχε θέσιν μεθ' ἡμῶν.

— Πήγαίνε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης εἰς
 τὸν ζουάθον.

Ἡ μαρκησία ἤκουε μετὰ περιεργείας τὴν
 συνδιάλεξιν.

— Στρατηγέ, εἶπεν αὕτη, εἶμαι γυνὴ καὶ
 ὡς τοιαύτη ἔχω σχεδὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἤμαι
 ἐχέμυθος.

— Βεβαίως, κυρία.

— Ἐπεθύμουν λοιπὸν νὰ μάθω περὶ τίνος
 ὠμιλεῖτε.

— Περὶ ἐνὸς φίλου μου, κυρία.

— Ὅστις σᾶς φεύγει;

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε τὸ αἴτιον;

— Φεῦ! ὄχι, ἡμεῖς δὲ τὸ ζητοῦμεν.

Ἄ! συνταγματάρχης παρετήρησεν.

— Ἀλλὰ, στρατηγέ, ὡς ἐλέγετε, δυνατόν
 ν' ἀπατώμεθα ἴσως.

— Δύνασθε νὰ μοι εἴπητε τὸ ὄνομα τοῦ
 φίλου τούτου; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐπιμένουσα.

— Εἶναι ὁ ἀτιζήλος τοῦ διασήμου φονέως
 τῶν λεόντων, Ἰουλίου Γεραρδίνου καὶ τοῦ οὐχ
 ἤττον περιφήμου φονέως τῶν πανθῆρων Βομ-
 βουέλου δὲ Σουαρέζι τοῦ ἐνδόξου κυνηγοῦ, ὅστις
 ὑπῆρξε φίλος Ἰακώβου τοῦ Πελταστοῦ.

— Ἀλλῆ, κύριε, ταῦτα πάντα δὲν μοι λέ-
 γουσι τὸ ὄνομά του.

— Ὁ κίμης Ραοὺλ Δὲ Λαθερὺ, κυρία.

Ἡ Μαρκησία προσεδόξα νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα
 τούτου· ἐν τούτοις κατέπεσε τὸ ριπίδιόν της·
 τοσοῦτον ἔτρεμεν ἡ χεὶρ αὐτῆς.

— Τὸν ἐγνωρίσατε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ συν-
 ταγματάρχης, ἀποδίδων αὐτῇ τὸ ριπίδιον.

— Ὁ σύζυγός μου, νομίζω, εἶχε σχέσεις
 τινὰς μετ' αὐτοῦ· ἐγὼ ὀλίγον τὸν ἐγνώρισα.

— Γνωρίζετε πόσον μέγα καὶ ἔνδοξον ὄνομα
 χαίρει ἐν Ἀφρικῇ;

— Ὅχι, στρατηγέ.

— Λοιπὸν, κυρία, ἴδετε τὸν μᾶλλον ἕκτα-
 κτον ἄνδρα ἴσως τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.

— Ἀληθῶς;

— Ὄ! μάλιστα κυρία, εἶπεν ὁ συνταγμα-
 τάρχης.

— Λυποῦμαι ὅτι ἔμαθον τοῦτο τόσον βρα-
 δέως. Καλὴν νύκτα, κύριοι, εἶπεν ἡ μαρκησία,
 καὶ κατέβη εἰς τὴν οἴθουσαν.

Ἐξήτησε τὴν Λίζαν καὶ εἶπεν αὐτῇ·

— Ὁ κ. Γεώργιος ὀδηγήσας σε παρ' ἐμοί,
 μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θέλεις μὲ ὑπακούει.

— Μάλιστα, κυρία.

— Εἶσαι πρόθυμος νὰ πράξῃς ὅ,τι σοὶ εἶπω;

— Ἀγαπῶ τὴν κυρίαν μου, καὶ θὰ ριφθῶ
 εἰς τὸ ὕδωρ δι' αὐτήν.

— Τότε ἀντὶ νὰ ριφθῆς εἰς τὸ ὕδωρ, ἀνά-
 θηθι ἐπάνω θὰ ἰδῆς ἄνθρωπον κοιμώμενον ἐν
 τῷ καταστρώματι καὶ κεκαλυμμένον.

— Καλῶς, κυρία, γνωρίζω περὶ τίνος ὀμι-
 λεῖτε.

— Τὸν εἶδες;

— Μάλιστα, κυρία, ἐφαίνετο ἀποφεύγων
 με μετὰ μεσημβρίαν.

— Σὺ θὰ προσποιηθῆς ὅτι πίπτεις ἐπ' αὐτοῦ
 καὶ θ' ἀποσύρῃς τὸ κάλυμμά του, θὰ ἔλθῃς δὲ
 νὰ μοὶ εἴπῃς ἂν τὸν γνωρίζῃς.

— Κυρία, πλησιάζει μεσονύκτιον, ὁ ἄνθρω-
 πος θὰ κοιμᾶται· θὰ τὸν παρατηρήσω χωρὶς νὰ
 τὸν ἐξυπνήσω·

— Πιστεύεις νὰ ἐπιτύχης;

— Κατὰ πᾶσαν νύκτα ἔρχομαι νὰ σέ ἴδω·
 καὶ ὅταν ἡ κεφαλὴ σου εἶναι ἐστραμμένη πρὸς
 τὸν τοῖχον, ἀλλάζω τὴν θέσιν σου διὰ νὰ σέ
 βλέπω χωρὶς νὰ σέ ἐξυπνήσω· ἡμεῖς οἱ μαῦροι
 ἔχομεν μυστικὸν διὰ τοῦτο.

— Σὺ λοιπὸν μὲ ἀγαπᾶς πολὺ; εἶπεν ἡ
 μαρκησία ἐκπεληγημένη.

— Ὄ! ναί, κυρία, ὡς νὰ ἦσαι μήτηρ μου,
 κόρη μου, ἀδελφὴ μου, πατὴρ μου καὶ ἀδελ-
 φός μου.

Ἡ μαρκησία ἔτεινε αὐτῇ ἀμφοτέρας τὰς
 χεῖρας, ἃς ἡ Λίζα ἔλειξε μᾶλλον ἀντὶ ν' ἀ-
 σπασθῆ.

— Θὰ ἐπανελθῆς, μὴ λησμονεῖ.

Ἡ μαρκησία ἔτρεμεν ἐξ ἀνυπομονησίας· ἀλ-
 λ' αὕτη δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῆ, καὶ ἤλπιζεν ἐπὶ
 τῆς δεξιότητος τῆς Λίζης, προτιμήσασα νὰ πε-
 ριμείνῃ.

Θὰ ἦτο ὁ ἴδιος;

Καὶ ἂν ἦτο αὐτός, τί ἤθελε προκύψει ἐκ τῆς
 ἀνακαλύψεώς του;

Οὐδὲν ἤξευρεν οὐδ' αὐτὴ ἡ ἴδια.

XXIII

Οὐδὲν μίλαρ ἐν τῷ ὀρίζοντι.

Ἡ μαρκησία εἶπεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, χαμηλῇ

τῆ φωνῇ, εἰς τὸν σύζυγόν της ὅτι ὁ κόμης εὐρίσκειτο ἐν τῷ καταστρώματι καὶ ἐξηγήθη αὐτῷ τὰ διατρέξαντα.

— Μικρά μου, εἶπεν ὁ μαρκίων, εἰσθε πολὺ τεταραγμένη, καὶ ἐννοῶ τοῦτο· νὰ σὰς ἴδῃ οὕτως, νὰ ἦναί· πλησίον σας καὶ νὰ μὴ ἔλθῃ νὰ σὰς προσφέρει τὰ σεβάσματά του, τοῦτο εἶναι ἀσυγχώρητον, δὲν ἔχει οὕτω;

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ νεαρά γυνή, σεῖς μὲ πρεσβηγεῖτε, ἐγὼ ἐγὼ ἠθέλησα νὰ σὰς προσκοιμήσω ἀπλῶς. Κατὰ τί μὲ ἐνδιαφέρει ἡ παρουσία ἢ ἡ ἀπουσία σας τοῦ κ. δὲ Λαθερού;

— Πῶς! περιφρονεῖτε ἕνα τόσον θελκτικὸν νεανίαν!

— Ὅχι, ἀλλ' ἀδιαφορῶ.

Ἄμαρ κίων ἐμειδίασε.

— Μικρά μου, εἶπεν αὐτῇ, ἤκουσα πολλάκις προφερομένην τὴν λέξιν ἀδιαφορῶ, ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὕτη δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς σας.

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, ἐγὼ ἠθέλησα νὰ σὰς γνωστοποιήσω ἀπλούστατα ὅτι ὁ φίλος σας...

— Ὁ φίλος μας...

— Ἔστω, ὅτι ὁ φίλος μας ἦτο ἐπὶ τοῦ πλοίου.

— Καὶ ἔπειτα, ώραία μου.

— Ὅτι ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ εἰς δύο ἀξιωματικούς, οἵτινες δύνανται νὰ εἴπωσι δύο λόγους εἰς σὰς.

— Καλῶς, καλῶς.

— Ὅτι εἶπον αὐτοῖς ὅτι ὀλίγον τὸν ἐγνώρισα.

— Κάλλιστα.

— Ὅτι σεῖς τὸν γνωρίζετε κάλλιον ἐμοῦ. Ἰδοὺ, κύριε, πᾶν ὅ,τι ἠθελον νὰ σὰς γνωστοποιήσω.

— Τί θυμὸς, φιλότατη Μαρία!

— Τὰ μισόλογά σας μὲ ἐξηρέθισαν.

— ὦ! ἔχετε πολὺ ἄδικον.

Καὶ ὁ μαρκίων ἐφίλησε τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ μέτωπον.

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ μάθω, εἶπεν αὐτῇ, καὶ θὰ σὰς εἴπω τὰ πάντα.

Ἡ μαρκησία ἀφωπλίσθη καὶ ἐμειδίασεν αὐ-

τῷ εἰσήλθον δὲ ἀμφοτέρω εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετ' ὀλίγον σφοδρὸς ἀπὸ ἐπνευσεν, ὅστις ἤρ- νάγκασε τὴν μαρκησίαν ν' ἀποσυρθῇ ἐν τῷ κοι- τῶνί της.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πλοίαρχος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅπου πάντες ἦσαν περιφοβοί.

Τὸ πλοῖον ἤρξατο καιόμενον, μεταδιδόμενον αὐτῷ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς ἀποθήκης τῶν ἀνθρώπων ἥτις αἴφνης ἤναψεν.

Τὸ χεόμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὕδωρ, ἀντὶ τῆς περιστελῆς αὐτὸ ἠΰθενα τὴν δυνάμιν του Συμβούλιον δὲ συνεκροτήθη μεταξύ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ κυβερνήτου.

— Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη ὥρα, ἔλεγεν ὁ στρατηγός, ἃς ἐπιστρέψωμεν εἰς Μασσαλίαν, εἰ εἴμεθα μακρῖν.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές· εἰς συνήθεις περιστάσεις δὲν θὰ ἐδίσταζον ποσῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι ἀτυχῶς ἀδύνατον.

— Διατί;

— Ἰδοὺ, εἰς ὑμᾶς κύριοι, οἵτινες εἰσὶν στρατιῶται, δὲν διστάζω νὰ τὸ ὁμολογήσω, διότι ἐλπίζω ἐπὶ τὴν συνδρομήν σας ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ κινδύνου, ὃν ὀφείλω νὰ ὑποδείξω ὑμῖν ὀλοκλήρον.

— Περιττὸν εἶναι νὰ σὰς εἴπωμεν ὅτι ἡ σὰς βοηθήσωμεν μέχρι τέλους.

— Εὐχαριστῶ, κύριοι. Ἰδοὺ ἡ θέσις μας.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ θέσις των ἦν ἀπελπιστικὴ, ἐξηγήσας αὐτοῖς τοὺς λόγους.

Ἐνῶ στρατιῶται καὶ ναῦται, κληθέντες παρὰ τῶν ἀρχηγῶν των, κατεγίνοντο δραστηρίως νὰ ἀποσβέσωσι τὸ πῦρ, ἡ μαρκησία ἀνυπομονῶς ἀνέμενε τὴν Δίξαν.

Ἄλλ' αὕτη δὲν ἐφαίνετο.

Ἐν τούτοις τὸ πλοῖον προσβαλλόμενον ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας, ἐταράσσετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἡ μαρκησία κατελήφθη ὑπὸ ναυτίας καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀπεκοιμήθη βαρέως· διαρκούντος τοῦ ὕπνου αὐτῆς τὸ δράμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου κατέστη φοβερόν.

XXV

Ἡ πυρκαϊά.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τὸ πλοῖον ἐκτυπᾶτο ἰσχυρῶς ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο σφοδρῶς, καὶ περὶ τὴν πρώτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ βορειοδυτικὸς ἄνεμος ἐμυκάτο φοβερῶς προσβάλλων τὸ πλοῖον.

Ἡ θάλασσα, τοσοῦτ' ὑψηλὴν, πρὸ τινων ὥρων, ἐγειρομένη εἰς ὑπερμεγέθη κύματα, ἔδερε μανιωδῶς τὰς πλευράς τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐπλημμύρει τὸ κατάστρωμα.

Τὸ δὲ πῦρ ἐξηκολούθει.

Αἱ δονήσεις τοῦ πλοίου ἀνακινῶσαι τοὺς ἀνθρακας, ὑπεδαύλιζον τὴν πυρκαϊάν· ἠσθάνοντο ἤδη οἱ ἐν τῷ καταστρώματι τὴν θερμὴν αὐτοῦ, καὶ ὁσμη πνιγρὰ διεχύνετο ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ἡ τρικυμία ἐδιπλασιάσθη. Οἱ ἐργάται προσκυλῶντες σχοινία εἰς τὰς ἄκρας τῆς σχεδίας ἐρριψαν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἠκολούθει τὸ πλοῖον, ὅτε μὲν ἀναδιθαζομένη εἰς τὴν κορυζὴν ὄρους ὑδάτων, ὅτε δὲ βυθιζομένη ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν τὰ πάντα ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ ὑστάτη στιγμὴ προσῆγγιζεν. Ἡ γέφυρα, καεῖσα κατέπεσε· πυκνὸς καπνὸς καὶ φλόγες ἐξήρχοντο ἐκ τῶν κάτωθεν τοῦ πλοίου.

Αἱ γυναῖκες τοποθετηθεῖσαι εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ πλοίου, ἐθρήνον ἢ ἔσαντο ἄφωνοι ἐκ τοῦ φόβου· οἱ ἄνδρες ἐγονάτιζον.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ φόβου, γενναῖοί τινες ἔμενον ἀπαθεῖς. Ἐκ τούτων ἦσαν ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ στρατηγός, πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου καὶ οἱ παλαιοὶ ναῦται.

Ἄλλοι περιεφρόνουν τὸν κίνδυνον, ἐν οἷς καὶ ὁ ζουάβος.

Ἐπλήρωσαν καλῶς τὴν σχεδίαν μὲ τροφίμα; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης τὸν πηδάλιουχον.

(ἀκολουθεῖ·)

P. DU BOISGODDARD

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Πρωτῶν τινά, καθ' ἣν ἀνέμενε πρόσωπον παρὰ τοῦ κ. Διαμαντῆ αὐτῷ ἀποσταλησόμενον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας, ἤχησεν ὁ κωδωνίσκος τῆς θύρας του. Μεταβὰς δὲ καὶ ἀνοίξας αὐτοπροσώπως συνητηθῆ ἀντιμέτωπος μετὰ γυναικὸς μηδαμῶς παρ' αὐτοῦ ἀναμενομένης.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν αἰθιοπίς ἀλλοκότως πως περιβεβλημένη.

Τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἡ γυνὴ ἠπατᾶτο, ἀλλ' αὕτη, χωρὶς ν' ἀναμείνη τὰς ἐρωτήσεις του, εἶπεν αὐτῷ ὅτι εἶχεν ἐπιστολήν νὰ τῷ ἐπιδώσῃ καὶ ὅτι ἤρχετο ἐκ μέρους τοῦ κ. Φρεδόκ.

Ὅτε ἤκουσε τ' ὄνομα τοῦτο ἐκπερόμενον ὁ Ἐστελάν ἀνεσκίρτησεν ἐξ εὐαρεσκείας καὶ ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν, ἥτις θὰ περιεῖχε βεβαίως τὴν πρόκλησιν, μεθ' ὀρισμοῦ τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς μονομαχίας.

— Πρέπει νὰ σὰς ὀμιλήσω πρὶν σὰς τὴν δώσω, εἶπεν ἡ αἰθιοπίς.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη καὶ ἡ ἐξενεχθεῖσα ἀπαίτησις ἐξέπληξαν τὸν Ἐστελάν· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ βαρυτέρως ἐτι ὄρου· θ' ἀπεδέχετο ὅπως λίθῃ γνώσιν τῆς βραδυάσης ἐπιστολῆς τοῦ ἐχθροῦ του, εἰσήγαγε τὴν μελανόδερμον ἀγγελιαφόρον.

— Διατελεῖτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κ. Φρεδόκ; ἠρώτησεν αὐτὴν, ἀφοῦ τὴν ὠδήγησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου. ἔνθα κατὰ προτίμησιν διέμενεν, ἐντὸς δηλαδὴ εὐρυχώρου σπουδαστηρίου παρὰ τὸν κοιτῶνα κειμένου.

— Ὅχι, ἐπονήρυσεν παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ πραραδόξου προσοχῆς.

— Τίς λοιπὸν εἶσθε;

— Ὀνομάζομαι Αὐγή.

— Οὐδὲν μὲ πληροφορεῖ τὸ ὄνομά σας. Μὲ γνωρίζετε;

— Σᾶς ἔχω ἰδεῖ. Ἄλλ' ὑμεῖς ποτὲ δὲν μὲ εἶδετε. Σᾶς φέρω ἐπιστολήν.

— Τοῦ κ. Φρεδόκ, μοι τὸ εἶπατε. Καὶ διατί δὲν ἦλθεν ὁ ἴδιος;

— Διότι εἶναι ἀσθενής.. πολὺ ἀσθενής.

— Πάλιν! Πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἡμερῶν προβάλλει τὴν πλαστὴν ταύτην ἀσθένειαν.

— Χθὲς κατεκλίθη.. καὶ ἴσως δὲν θά σὴ κωθῆ πλέον.

— Τότε ἀδυνατῶ νὰ ἐννοήσω διατί σᾶς στέλλει. Δεῖξατέ μοι τὴν ἐπιστολήν ταύτην, διότι δὲν δύναμαι νὰ χρονοτριβῶ.

Ἡ Αὐγὴ ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, ἀλλὰ τέλος ἀπεφάσισε ν' ἀνασύρῃ ἐκ τοῦ στήθους της χάρτην τετράγωνον, ὃν ἔτεινε τῷ Ἐστελᾶν, σπεύσαντι ν' ἀνοίξῃ καὶ ἀναγνώσῃ τὰ ἐν αὐτῷ.

Ἴδου δὲ τί οὗτος περιελάμβανε:

«Κύριε, ἐπὶ μακρὸν ἀπέφυγον ὑμᾶς, ἀποιήθη νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ. Ἐνίωσκον ὅτι ἤρχεσθε νὰ μοι ζητήσητε ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ὀπλων, ἀλλ' ἐθεώρουν ἐμαυτὸν περιπεπλεγμένον μετὰ τοῦ κ. Μωγάρ. Ἦδη εἰμὶ ἐλεύθερος, καθὼ ἀποσυρθέντος τοῦ κ. Μωγάρ. Ἀλλὰ παρὰ μένω οἰκοί, ἕνεκα σοβαρωτάτης ἀδιαθεσίας, ἔχω δὲ ν' ἀνακοινώσω ὑμῖν πράγματα, ἅτινα στεροῦμαι δυνάμεων νὰ σᾶς γράψω. Εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ μάθητε τὴν ἀμοιβαίαν ἡμῶν θέσιν, ὡς καὶ ἐγὼ νὰ μάθω ἐπίσης τὴν ἀπόφασιν, ἣν μέλλετε νὰ λάβητε μετὰ τὴν γνώσιν ταύτης.

Ἄγνοῶ ἂν θά στερῆτε νὰ ἔλθητε πρὸς ἐπίσκεψίν μου ἢ ἐγγχειρίζουσα τὸ παρὸν γραμματίον γυνὴ θὰ εἶπῃ ὑμῖν τὰ πάντα, καὶ θά μοι διαβιβάσῃ τὴν ἀπάντησίν σας.

Ἄδύνασθε νὰ πιστεῦσητε εἰς τὴν ἀφήγησιν αὐτῆς καὶ νὰ τῇ λαλήσητε ἀπροκαλύπτως. Ἐν τῷ συμφέροντι αὐτῆς ἔγκειται νὰ μὴ ψευσθῆ, καὶ νὰ τηρήσῃ πάντα τ' ἀπόρητα. Οὐδαμῶς θ' ἀμφιβάλῃτε, ὅποταν πληροφορηθῆτε ὅποιον διεδραμάτισε πρόσωπον ἔν τινι ἱστορίᾳ ἀμφοτέρους ἡμᾶς ἐνδιαφερούσης.»

Ἐστελᾶν, κατ' ἐλάχιστον φωτισθεὶς ἐκ

τῆς ἀναγνώσεως τοῦ αἰνιγματώδους τούτου ἀγγέλματος, ἐπληρώθη διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν αἰθιοπίδα.

— Ἐγὼ ἐξέθρεψα τὴν Μαγδαληνὴν, ἀπῆντησεν αὕτη ἄνευ ἐτέρου προοιμίου.

— Ἔμεῖς; ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος.

— Μάλιστα, ἐγὼ. Ἐξέθρεψα αὐτὴν διὰ τοῦ γάλακτός μου, καὶ οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη αὐτῆς διαρκούντων τῶν δέκα πρώτων ἐτῶν τοῦ βίου της. Ἐπανήλθον δὲ εἰς Γαλλίαν μετ' αὐτῆς.

— Καὶ πῶς γίνεται νὰ μὴ σᾶς συναντήσω ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Μωγάρ;

— Ὁ κόμης Μωγάρ μ' ἀπέπεμψε τῆς οἰκίας του.

— Καὶ διατί;

— Διότι μ' ἐφοβεῖτο, ὡς γινώσκουσαν πολλὰ πράγματα καὶ δυναμένη νὰ λαλήσω. Ὁ κόμης ἐπὶ τούτου εἶχεν ἄδικον, διότι θά ἐπροτίμουν μᾶλλον νὰ φονεῖτο. Ἠγάπων ὑπερβαλλόντως τὴν Μαγδαληνὴν, ὥστε νὰ τὴν παρσβλάψω διὰ τινος ἀσυνέτου λέξεως. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ μ' ἀπέπεμψαν, ἀφήκα νὰ μοι διαφύγῃ τὸ μυστικόν.

— Ὅποιον μυστικόν;

— Τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεώς της. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶναι θυγάτηρ τοῦ κόμητος Μωγάρ.

— Ψεῦδεσθε, καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις σᾶς ὑπηγόρευσε τὸ ψεῦδος τούτο, εἶναι ὁ ἀποστείλας ὑμᾶς, εἶναι ὁ κ. Φρεδόκ.

— Ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὀνόμου ἐξηγήκατε τ' ὄνομα, εἶναι ὁ πατὴρ τῆς Μαγδαληνῆς. Ὁμνῶ δ' ὑμῖν ὅτι δὲν ψεύδομαι. Ἦμην παρούσα ὅτε ὁ κόμης ἔλαβε τὴν μὴ ἀνήκουσαν εἰς αὐτὸν κόρην, ἀποθανούσης πρὸ μικροῦ τῆς ἰδικῆς του. Δὲν μὲ πιστεῦετε; Ἐρωτήσατε τὸν κόμητα, ἐρωτήσατε τὸν φίλον του συνταγματάρχην Σουκαριέρ, οἵτινες καλῶς ἐπίστανται ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ὡσαύτως τὸ γινώσκει πρὸ πέντε ἡμερῶν. Ἦτο μετὰ τοῦ κόμητος ὅποταν συνήνησε τὸν πατέρα της.

— Καὶ ἠκολούθησε τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, τὸν καταδραμόντα αὐτὴν καὶ περιαγαγόντα πάντας ἡμᾶς εἰς ἀπόγνωσιν:

— Ὅτε τὴν κατέρρευεν, ἠγνόει ὅτι ἦν θυ-

γάτηρ του. Τώρα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπίσης εὐρίσκειται εἰς ἀπόγνωσιν, διότι ἡ Μαγδαληνὴ τῷ εἶπεν ὅτι οὐδέποτε θά ἐγκαταλίπη τὸν κόμητα Μωγάρ.

— Καλῶς ἔπραξε.

— Τὴν ἐπιδοκιμάζετε;

— Ναί, τὴν ἐπιδοκιμάζω. Ὁ Φρεδόκ εἶναι τέρας, καὶ δὲν κατανοῶ εἰσέτι τίνος ἕνεκεν ἀπέστειλεν ὑμᾶς ἐναυθῶ. Ἐπιθέτω ὅτι δὲν φαντάζεται ὅτι θά λάβω τὸ μέρος του κατὰ τοῦ κ. Μωγάρ;

— Μ' ἀπέστειλεν ἵνα σᾶς εἶπω ὅτι, ἂν ἰαθῆ, οὐδέποτε θά μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς Μαγδαληνῆς.

— Ὁ ἀποπονηθῶ νὰ μονομαχήσω μετ' αὐτοῦ, ἂν μοι καταδειχθῆ ὅτι εἶναι πατὴρ της. Ἐπειδὴ τὸ ἀδύνατον τοιαύτης τινός μονομαχίας εἶναι λίαν κατάδηλον, ἀνωφελὲς καθίστατο νὰ μοι τὸ ὑποδείξῃ. Ἡ ἐπίσκεψίς σας ἄλλον ἔχει σκοπόν.

— Ναί, θέλει νὰ μάθῃ ἂν ἔχητε ἀπόφασιν νὰ ἐπαναλάβητε τὴν Μαγδαληνὴν.

— Τί τῷ ἐνδιαφέρει;

— Εἶναι θυγάτηρ του. Καίτοι δὲ ὑμετέρα σύζυγος οὖσα, δὲν σᾶς ἀγαπᾷ. Ἐὰν τὴν ἐξαναγκάσητε νὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὑμῶν, θά πάσχῃ καθ' ὅλον τὸν βίον της, ὁ πατὴρ δὲ κέκτηται τὸ δικαίωμα νὰ γινώσκῃ τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν τύχην.

— Τοῦ μᾶ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ τοιούτου ἐμὲ, ὃν ἀναξίως ἐσυκοφάντησε καὶ κατήγγειλεν, ἐμὲ, ὅστις ὀφείλω αὐτῷ πάσας τὰς δυστυχίας μου;

— Μεταμέλεται ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις του, καὶ ἐφ' ὑμᾶς μόνον ἐλπίζει.

— Ὅπως ἀποκαταστήσω εὐτυχῆ τὴν θυγάτηρα του; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ Λουδοβίκος Βαλλουρῆς.

— Ναί, ἀπῆντησεν ἡ Αὐγὴ, χωρὶς νὰ συνοφρωθῆ, ὅπως τὴν ἀποκαταστήσητε εὐτυχῆ χωρίζομενος ἀπ' αὐτῆς.

Ἡ αἰθιοπίς αὕτη ἐπεδείκνυεν ἔκτακτον εὐτολίμειαν, ἢ ὁ ἐλευθεροστομία της ἦν λίαν παρρηφερῆς πρὸς ἀναίδειαν.

Ἐστελᾶν κατεπλάγη ἐπὶ τῇ τραχύτητι τῶν ἀπαντήσεών της. Ἀκούων τις αὐτὴν θά ὑπέθετεν ὅτι ἐκόμιζε τελεσίγραφον, πρόσκλησιν παραδόσεως, ἐπὶ ποινῇ θανατικῆς ἐκτελέσεως ἐν περιπτώσει μὴ ὑπακοῆς.

Ἐνεκα δὲ τοῦ ἐξημμένου ὕψους της ἤθελεν ἐκληρωθῆ ὡς μελανόδερμος τις Ἰουδίθ ἐξορκίζουσα τὸν Ὀλοφέρην, πρὶν ἢ τὸν ἀποκεφαλίσῃ.

Ἡ Αὐγὴ εἶχεν ἤδη τρόπους θεοπνεύστου καὶ ἀπαγγελίαν φανατικῆς τινος κηρυτεύσεως. Ἡ ταπεινὴ χαρτομάντις, ἢ ἀνὰ τὴν πόλιν μεταβαίνουσα πρὸς παροχὴν συμβουλῶν, εἶχεν ἐπὶ τοσοῦτον μεταμορφωθῆ, ὥστε ἡ Ἀντωνία δὲν θά τὴν ἀνεγνώριζεν.

Ἡ μετὰ τοῦ Φρεδόκ ἀναστροφή ἐπετέλεσε τὸ θαῦμα τούτο.

Ἡ ἀπελεύθερος δούλη διεβίου ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐν ἐνδεδελεγεῖ συναφείᾳ μετὰ τοῦ ἀρχαίου κυρίου της, ὅπως δ' ἐπιτύχῃ τῆς ἐπὶ τοῦ παρελθόντος συγγνώμης, κατήνησε νὰ οἰκιοποιηθῆ τὰ μίση του καὶ νὰ συμμερισθῆ τὰ σγέδιά του.

Ὁ Φρεδόκ δὲν ἠλπίζε πλέον ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ θά συγκατετίθετο νὰ ἐγκαταλίπη τὸν κ. Μωγάρ. Εἶχε δὲ παραιτηθῆ τῆς ἰδέας νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ, ἥς τινος τὸ ἀτιμωτικὸν σκάνδαλον ἤθελεν ἀντανακλασθῆ ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του. Ὁ Φρεδόκ δὲν διανοεῖτο ἄλλο ἢ πῶς νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ πρὸς τὴν λατρευομένην κόρην ἀδικήματά του. Ὅπως δ' ἐπιτύχῃ τοῦ τοιούτου οὐδὲν ἕτερον ἐθεώρησε προσφορώτερον ἢ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τοῦ μὴ ὑπ' αὐτῆς ἀγαπωμένου συζύγου.

Ἡ ἀρχικὴ αὐτοῦ ἰδέα, ὡς προεῖδεν ὁ Σουκαριέρ, ἦν νὰ τὸν φονεῖσῃ ἐν μονομαχίᾳ, εἰς ἣν παρεσκευάζετο νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἐστελᾶν, οὐδὲν κρεῖττον ἐπιζητοῦντα ἢ νὰ μονομαχήσῃ μετὰ βδελυσομένου ἐχθροῦ, ἅτε μηκέτι γινώσκοντα ὅτι ὁ ἐχθρὸς οὗτος ἐτύγχανε πενθηρὸς του.

Ἄλλ' ἐνῶ ἀκριβῶς ἔμελλε ν' ἀγγεῖλῃ τῷ Ἐστελᾶν ὅτι διετέλει ὑπὸ τὴν διάθεσίν του, ὁ Φρεδόκ ἠθάνθη τὰ πρῶτα συμπτώματα παραδόξου νοσήματος, ὅπερ τοσοῦτον ταχέως ἐπετάθη, ὥστε κατέστησεν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ κινήθῃ.

Ὁ ἰατρός δὲν ὑπέκρυψεν αὐτῷ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς του, καὶ ὅτι ἡ ἐλαχίστη ἀπερισκεψία ἠδύνατο νὰ τὸν φονεύσῃ.

Τότε ὁ Φρεδόκ ἐπαγγέλθη εἰς φιλανθρωπότερα αἰσθήματα. Κατὰ πρώτην φοράν διανοήθη νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνδρός, καθ' οὗ τσοσαῦτα ἐπήνεγκε δεινοπαθήματα, νὰ ἰκετεύσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τῆς Μαγδαληνῆς, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν οἰκτόν του, καὶ ν' ἀνενεχθῇ ἐπὶ τὴν γενναίω φροσύνην του.

Ὁ Φρεδόκ συνέλαβε τὸ σχεδὸν παράλογον σχέδιον νὰ καταπέισῃ διὰ τῶν παρακλήσεων του τὸν Ἐστελάν νὰ πραιτηθῇ τῆς συζύγου του, νὰ ἐξωθήσῃ τὴν αὐταπάρνησιν μέχρι τῆς ἐκ τῆς πατρὶδος ἀπελεύσεως, καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν μέχρι τοῦ ν' ἀφήσῃ αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ διαθέσῃ τὴν καρδίαν της. Ὁ Φρεδόκ ὠνευροπόλει ὅτι ὁ Ἐστελάν θὰ συγκατετίθετο ν' ἀπέλθῃ εἰς Μεξικὸν καὶ ν' ἀναλάβῃ κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις, ἐν αἷς θὰ εὕρισκεν ἴσως τὸν θάνατον· ὠνευροπόλει ἐπίσης ὅτι θὰ ἐθεσπίζετο τὸ διαζύγιον, καὶ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἤθελεν ἐπιφυλεθῆ τῷ νέου τούτου θεσμοῦ, ὅπως συζευχθῇ μετὰ τοῦ Γουὴ Βωτροῦ· δύο, ἐννοεῖται, ὑποθέσεις ἀμφοτέρας χιμαίρικὰς ἐξίσου.

Εἰ δ' ὁ Ἐστελάν ἐβούλετο νὰ τοῦ ἀκούσῃ, νὰ ἔλθῃ νὰ καθῆσῃ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ, δὲν ἀπηλπίζετο ὅτι τῷ ἤθελεν ἀποσπάσει τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἐκπληρώσεως ἐσχάτης εὐχῆς θανατιῶντος.

Επὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἔγραψε τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐστελάν ἀναγνωσθεῖσαν πρὸ μικροῦ ἐπιστολὴν ἣν εἶχεν ἐπιφορτίσει τὴν Αὐγὴν νὰ τῷ κομίσῃ.

Ἦφειλε κατὰ προτίμησιν νὰ ἐκλέξῃ πρὸς τοῦτο τὴν Αὐγὴν, ἀντὶ τῆς Βριγίττης, διότι αὕτη μὴ ἀναμιχθεῖσα εἰς τὸ παρελθὸν τοῦ κυρίου της, ἐχρησίμευσεν ἀπλῶς ὡς παθητικὸν ὄργανον τῶν ἐκδικήσεων αὐτοῦ.

Ἡ Βριγίττη ἔγραψε μὲν τὰς ἀνωνόμους ἐπιστολάς καθ' ὑπαγόρευσιν του· μετέβαινε νὰ ρίψῃ αὐτάς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἢ εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον ἐφημερίδος, ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκε τὰ καταχθόνια τοῦ Φρεδόκ σχέδια, καὶ περιωρίζετο ἐνασχολουμένη περὶ τὴν διανομὴν τῶν ἐλεημοσυνῶν.

Ἡ δ' Αὐγὴ ἐξ ἐναντίας ἐνεκολπώθη μετὰ στυγεροῦ ζήλου τὴν μερίδα τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ἄλλοτε κατεπρόδωκεν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐξυπηρετοῦσα αὐτὸν, τὴν Μαγδαληνὴν ἐξυπηρετεῖ, ὀλίγον δὲ τῇ ἔμελεν ἂν δυστηρέσει· τῷ Μωγάρ, ὃν οὐδόλως ἠγάπα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Ἐστελάν δὲν τῇ ἐνδιέφερε πλείοτερον, ἦν διατεθειμένη νὰ προσενεχθῇ αὐτῷ ὡς πρὸς ἐχθρόν. Ἄν δ' ἀνεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ Φρεδόκ ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ χαλεπὴν ἐντολήν, δὲν ἦν βεβαίως διότι ὑπελόγιζεν ἐπὶ τῶν μέσων τῆς πειθοῦς, ἐφ' ὧν ἐκεῖνος ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας του.

Ἐντούτοις ἡ παράδοξος ἐκείνη γυνὴ ἦν ἰκανωτάτη νὰ ἐξηγήσῃ μετὰ ζέσεως, ἔστιν ὅτι δὲ καὶ μετὰ τινος εὐγλωττίας τὰς σκέψεις τοῦ κυρίου της, διότι τὸ τῆς μαχίστης ἐπάγγελμα, ὅπερ ἀπὸ δεκαετίας μετήρχετο, εἶχε λύσει τὴν γλῶσσαν καὶ λεπτύνει τὸ πνεῦμά της. Ἐν ἀλλοίαις περιπτώσεσι θὰ καθίστατο ἐξαιρετος μεσάζουσα. Ἄλλ' αἱ περιπέτειαι, αἱ ἐκρίψασαι αὐτὴν ἀποτόμως τῆς ὁδοῦ της, ὑπερεθέριμαν τὸν ἐγκέφαλον καὶ διήγειρον τὰ ἄγρια αὐτῆς ἔνστικτα.

Εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἐστελάν ὡς ὁ δῆμιος εἰσέρχεται ἐν τῷ θαλαμίσκῳ καταδίκου, καὶ οὐχὶ ὡς ὁ ἱερεὺς εἰσέρχεται ὅπως ἀποπειραθῇ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς μετάνοιαν.

— Οὕτω λοιπὸν, ἐπέφερεν ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς συσταυρῶν τοὺς βραχίονας, ἀπεστάλητε πρὸς ἐμὲ ὅπως μοὶ ἐπιτάξῃτε νὰ παραιτηθῶ τῶν ἐπὶ τῆς συζύγου μου δικαιωμάτων.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ αἰθιοπίς, ἀλλ' ἵνα μάθω ἂν ἦσθε διατεθειμένος νὰ παραιτηθῆτε.

— Λοιπὸν! μετὰβιτε νὰ εἰπῆτε πρὸς τὸν κύριόν σας ὅτι ἀποποιῶμαι νὰ τῷ ἀποκριθῶ.

— Ὅθεν ὁμολογεῖτε ὅτι ἀπεφάσισατε νὰ ἐκδιώσῃτε τὴν Μαγδαληνὴν ὅπως σὰς ἀκόλουθῆσῃ;

— Ὅτι καὶ ἂν ἀπεφάσισα, οὐδὲν ἔχω νὰ σὰς εἶπω. Θὰ γράψω πρὸς τὸν κ. Φρεδόκ. Ὅταν δὲ θὰ τῷ ἐπιδώσῃτε τὴν ἐπιστολήν μου, δύνασθε νὰ τῷ δηλώσῃτε ἐκ μέρους μου ὅτι δὲν θέλω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἔχω μηδεμίαν μετ' αὐτοῦ σχέσιν.

Ὁ Ἐστελάν ἐμελλε νὰ συντάξῃ ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ βραχὺ καὶ ἐκφραστικὸν ἐπιστόλιον, ὁπότεν ἐσήμκνον εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκήματος.

— Εἰσελθετε ἐκεῖ, εἶπε πρὸς τὴν Αὐγὴν ὠθῶν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἀνοικτοῦ κοιτῶνος. Μετὰ τινα στιγμὴν θὰ δυνηθῆτε ν' ἀπέλθῃτε· ἐλπίζω δ' ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέλθῃτε ἐνταῦθα.

Ἡ αἰθιοπίς ὑπήκουσεν εὐπειθῶς, καὶ παρέμεινεν ὀρθία παρὰ τὴν ἐπιπλῶν.

Ὁ σημάνας ἦν ὁ κ. Διαμαντῆς. Ὁ δ' Ἐστελάν, καταγοητευμένος ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ὠδήγησεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ γράψω γραμμὰς τινὰς, διότι μοὶ ἐκόμισαν ἐπιστολήν, ἣς ἀναμένοντι τὴν ἀπάντησιν.

— Ἡ γυνὴ αὕτη; ἠρώτησεν ὁ Διαμαντῆς, ὅστις, καίτοι στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν κοιτῶνα, ἔβλεπεν ὅμως τὴν Αὐγὴν ἐντὸς κατόπτρου.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ Λουδοβίκος Βαλλουρῆς καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του. Μοὶ ἐξαστάλη παρὰ τοῦ κ. Φρεδόκ.

— Πῶς; ἐτόλμησε . . .

— Τοιμᾶ τὰ πάντα, ἀλλὰ θὰ τελειώσω μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

Ὁ Διαμαντῆς ἐσίγησε. Παρηκολούθει ἐν τῷ κατόπτρῳ τὰ κινήματα τῆς αἰθιοπίδος, ἣτις οὐδαμῶς ὑπόπτειν ὅτι ἐπετηρεῖτο, ἕτε μὴ προτίεστα εἰς τὸ μέγα Ἐνετικὸν κάτοπτρον, τὸ τεθειμένον ἀκριβῶς κατέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ κοιτῶνος.

Ὁ Ἐστελάν ἔγραψε μετὰ πυρεσσοῦσης χειρὸς, ἐν δὲ τῇ βαθείᾳ σιγῇ τοῦ οἰκήματος τούτου, ἐνθα τὰ παραπειάσματα ἤμβλωνον τοὺς ἐξωτερικοὺς θορύβους, δὲν ἠκούετο ἢ ὁ τριγμὸς τῆς ἐπὶ τοῦ χάρτου τρεχούσης γραφίδος.

Κραυγὴ ἀκουσθεῖσα ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Μεταστραφεὶς δὲ εἶδε τὸν χροματιστὴν εἰσορμῶντα ἐν τῷ δωματίῳ καὶ δρατιόμενον τοῦ βραχίονος τῆς Αὐγῆς.

Προσέδραμε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε.

— Ἀθλία! εἶπεν ὁ Διαμαντῆς· σὲ εἶδον . . . τί ἔβριψας ἐντὸς τοῦ ποτηρίουτούτου; . . . δηλητήριο;

Ἡ αἰθιοπίς ἐκράτει ἔτι ἐν τῇ χειρὶ πυξίδα,

ἣς εἶχε κενώσει τὸ περιεχόμενον ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος, ὅπερ εὕρεν ὄλως ἔτοιμον ἐπὶ τοῦ παρακειμένου ἐπίπλου.

— Ἐγὼ τίποτε, εἶπε διὰ φωνῆς βραγχιώδους.

— Ψεύδεσαι! ἡ λευκὴ αὐτὴ κόνις ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ποτηρίου εἶναι ἀρσενικίον. Ὁ κύριός σου σ' ἐπλήρωσεν ἕνα δηλητηριάσης τὸν φίλον μου.

Ἡ Αὐγὴ ἀπηλλάγη δι' ἀποτόμου κινήσεως καὶ ἀνεφώνησε:

— Σὰς ἀπαγορεύω νὰ κατηγορῆτε τὸν κύριόν μου. Ὁμνῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι δὲν μεδίεταξε νὰ λυτρώσω τὴν Μαγδαληνὴν φονεύουσα τὸν σύζυγόν της. Δὲν θέλω δὲ νὰ ψευθῶ εἰς τοιαύτην τινα στιγμὴν. Ἐγὼ αὕτη θ' ἀποθάνω. Τὰ χαρτὰ μοὶ τὸ προεῖπον . . . καὶ ὁ κύριός μου ὡσαύτως θ' ἀποθάνῃ . . . οὗτος δὲ θὰ ζήσῃ . . . πρὸς δυστυχίαν τῆς Μαγδαληνῆς . . . διότι οὕτως εἶναι γεγραμμένον.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι παράφρων, ἐψιθύρισεν ὁ Ἐστελάν.

— Ὑμεῖς ἐστε παράφρονες, εἶπεν ἡ αἰθιοπίς, ἐκλαμβάνοντες κόνιν σακχάρους ἀντὶ ἀρσενικίου. Ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι θὰ ἐπινοῦν τὸ ὕδωρ τοῦτο, ἂν ἔρριπτον ἐν αὐτῷ δηλητήριο;

Καὶ δι' ἀστρατιαίας τὴν ταχύτητα κινήσεως ἐδράξατο τὸ ποτηρίου καὶ ἀπνευστὶ ἐκένωσεν αὐτό.

— Ποῦ εἶναι ἡ ἐπιστολή; ἐπέφερε μετὰ φροβεράς ἡρεμίας. Δότε τὴν ταχέως, διότι δὲν ἔχω πλέον καιρὸν νὰ περιμένω.

— Ἡ ἐπιστολή! ἐφώνησεν ὁ Ἐστελάν. Δὲν ὑπάρχει ἐπιστολή. Οὐδὲν ἔχω νὰ γράψω πρὸς τὸν κύριόν σου.

— Ἐχει καλῶς, ὑπετονθόρυσεν ἡ αἰθιοπίς, θὰ τῷ εἶπω ὅ,τι ἤκουσα καὶ ὅ,τι ἐπραξα. Χαίρετε. Ἀπέρχομαι ν' ἀποθάνω.

Καὶ ἐξῆλθε στερεῶ τῷ ποδί.

Ὁ Διαμαντῆς καὶ ὁ Ἐστελάν ἀφῆκαν αὐτὴν ν' ἀπέλθῃ, διότι ἀνυπομόνου ν' ἀνακοινώσωσιν ἀλλήλοις τοὺς διαλογισμούς των.

(Ἐκολουθεῖ.)

Ἡ ἀποχρωτική χρῆσις τοῦ δρικοῦ.— Ἐκ τινος συγγραφῆς ἀρτίως δημοσιευθείσης τοῦ Ἀλφρέδου Βιγβὺ ἀρνούμεθα τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ στρατιχοῦ Βουλανζέ, τοῦ νῦν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας:

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργὸς ἀπηρτίζε μέρος τοῦ προβιθασμοῦ τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀγ. Κύρου, τοῦ ἐπικαλουμένου τῆς Κριμαίας-Σεβαστουπόλεως. Ὁ προβιθασμὸς οὗτος συνέκειτο ἐξ 612 ἀνθυπολοχαγῶν, ὧν 183 εἰσὶν ἤδη ἀνώτεροι ἀξιωματικοί. Οἱ δὲ λοιποὶ 429 οἱ μὲν ἐφρονεῦθησαν ὑπὸ τοῦ ἑθροῦ, οἱ δὲ παρητήθησαν, ἄλλοι ἐτέθησαν ἐν ἀποστρατεία καὶ ἕτεροι τέλος ἔθانون.

Ὁ προβιθασμὸς οὗτος ἐσχημάτισεν ἑταιρίαν, ἧς ὁ κανονισμὸς ὀρίζει ὅτι ἕκαστος τῶν τοῦ προβιθασμοῦ συναδέλφων, ὅστις ποιήσεται χρῆσιν τῆς λέξεως ὕμεις πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συναδέλφους, υποβάλλεται εἰς πρόστιμον ἢ φρ. ἀποτινομένων τῶ ταμείῳ τῆς κοινῆς βοήθειας. Ὅταν δὲ ὁ στρατηγὸς Βουλανζέ εἰσήλθεν ἐν τῶ ὑπουργείῳ Φρασινέ, ἔλαβεν ἐπιστολάς ἐν τῶν ἐπὶ τοῦ προβιθασμοῦ ἀρχαίων συναδέλφων του οὕτως συντεταγμένας:

«Κύριε Ὑπουργέ — Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συγχαρῶ ὑμῖν ἐπὶ τῶ ὑμετέρῳ διορισμῷ κ.τ.λ.»

Διὰ τοῦ ταχυδρομείου δ' οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκομίσαντο τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

«Φίλιτατέ μοι συναδέλφε. — Εὐχριστῶ σοι ἐπὶ τοῖς σὺς συγχορηγηρίοις, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ν' ἀποστειλῆς ἀμέσως πέντε φράγκα πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν προβιθασμῶν ταμίαν.

Σ τ ρ α τ η γ ὸ ς Β ο υ λ α ν ζ έ . »

Σημειωτέον δ' ὅτι ἐκ πάντων τῶν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ προβιθασμοῦ ἐπιτροπὴν ἀνηκόντων τῆς σχολῆς τοῦ Ἀγ. Κύρου, μόνος ὁ κ. Βουλανζέ ἀνῆλθεν εἰς τὸν βαθμὸν στρατηγοῦ μεραρχίας.

×

Ὁ φονεὺς τῶν λεόντων.— Ὁ Ἄχμαρ Βέν-Ἄχμαρ, ὁ περιώνυμος φονεὺς λεόντων, ἐπαρσημοφρήθη ἀρτίως διὰ τοῦ σταυροῦ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἐν ἐπωφθαλμία ἀπὸ εἰκοσι καὶ ἐξ ἑτῶν, καὶ οὐδὲν δύναμεθα νὰ εἰπώμεν ἀφόβως ὅτι ὑπῆρξεν ἄξιος, ἔνεκα τῶν ἀπολύτως ἐξαιρετικῶν ἐκδοουλεύσεων του.

Διακόσιοι λέοντες κατέπεσαν ὑπὸ τὰς σφαίρας τοῦ τολμηροῦ τούτου θηρευτοῦ, ὅστις ἀμαυρῶν τὴν δόξαν τοῦ περιφανοῦς συναδέλφου του Ἰουλίου Γεράρδου, οὐδέποτε ἐπανάκαμψεν ἐκ τῆς θήρας ἀπρακτοῦ.

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι εἰς λέων φονεὺς ἐτησίως κτήνη ἀξίας δέκα περίπου χιλιάδων φρ. ὑποτιθεμένου δ' ὅτι οἱ παρὰ τοῦ Βέν-Ἄχμαρ ἐξολοθρευθέντες διακόσιοι ἐκεῖνοι λέοντες ἔζων ἐπὶ δέκα πλέον ἔτη, ὅπερ οὐδαμῶς ὑπερβολικόν, προκύπτει ὅτι ὁ ἀνδρεῖος θηρευτὴς ἐξφωνόνησεν ὑπὲρ τῆς Ἀλγερίας περὶ τὰ εἰκοσι περίπου ἑκατομμύρια.

Ἐκ τοῦ σημαντικοῦ τούτου ποσοῦ προφανὲς καθίσταται ἄν ὄντως ὁ Βέν-Ἄχμαρ οὗτος ἦν ἐπαξιὸς τοῦ ἀποδοθέντος αὐτῷ παρωνυμίου «Ἡ χρυσὴ κρᾶβίνα»

×

Θανοῦσα ἐξ ἔρωτος ἐν ἡλικίᾳ 116 ἐτῶν.— Τῷ 1798 ἠ ἐν Λονδίῳ Μίς Μαθίλδη Τζώνσων ἐπρόκειτο νὰ συζευχθῆ μετὰ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Χούγκ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, ὅτε δυστυχῶς ὁ νυμφίος αἰφνης ἀπεβίωσεν.

Ἡ ἀπαρηγόρητος νεαρὰ Μίς συνέταξε παράυτα τὴν διαθήκην της, δι' ἧς κατελίμπανε πᾶσαν τὴν οὐσίαν της, ἀνερχομένην περὶ τὸ ἡμισυ ἑκατομμύριον, εἰς τὸ Στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον ἐπὶ τῷ μόνῳ ὄρφ νὰ τεθῆ ἐπὶ τοῦ τάφου της πλάξ μαρμαρίνη μετὰ τῶν ἐξῆς λέξεων:

«Ὁ ἔρωτος ἐφρόνησεν αὐτήν.»

Ἐκτοτε δὲ ἡ Μίς Μαθίλδη ἔζησε μέχρι τοῦδε, τελευτήσασα ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν δεκαεξ ἑτῶν.

×

Διατὶ νὰ ὑπάρχωσι λευκοὶ ἔχοντες τὸ δέρμα σχεδὸν ἀλαθάστρινον, καὶ ἄλλοι αἰθίοπες μελανώτερον τοῦ ἔβενου;

Μυστήριον καὶ τοῦτο τῆς δημιουργίας, θὰ εἰπωσιν οἱ πολλοὶ οἱ νίγηρες ὅμως τῆς Βρασιλίας γινώσκουσι μόνον τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τοῦ φαινομένου.

Καὶ ἰδοὺ τί διηγοῦνται:

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ, ὁ Διάβολος ἦτο καὶ αὐτὸς παρὼν καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα καὶ νὰ δημιουργήσῃ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπον ἐκ χοῦδος, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ πρωτοπλάστου. Καὶ ἐπέτυχε μέχρι τινὸς θαυμάσια.

Ἄλλ' αἱ χεῖρες τοῦ Διαβόλου εἶχον ἄλλην τινὰ δύναμιν τῆς τῶν χειρῶν τοῦ Μίδα. Δὲν μετέβαλον μὲν εἰς χρυσὸν ὅ,τι ἔθιγον, ἀλλὰ καθίστων αὐτὸ μελανώτερον τοῦ ἄνθρακος ἐπομένως καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Διαβόλου ἐπλάσθη μέλας. Ὁ δημιουργὸς του εἶδε τὴν ἀποτυχίαν ὡς πρὸν τὸν χρωματισμὸν, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκπλύνῃ τὸ ἀπίσιον τοῦτο χρῶμα. Ἐνεβάπτισεν δὲ τὸ πλάσμα του εἰς τὸν Ἰορδάνην, ἀλλὰ τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου ἐστράφησαν εἰς τὰ ὄπισω εὐθὺς, καὶ μόνον τὰ κοίλα τῶν χειρῶν καὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν τοῦ πρώτου αἰθίοπος συνέπεσε νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπαφὴν τινὰ μετὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐκ τούτου ἐξηγεῖται ἡ σχετικὴ τῶν λευκότης.

Ὁ Διάβολος ὠργίσθη, καὶ ἐν τῷ θυμῷ του κατήνεγκε δεινὸν γρονθοκόπημα ἐπὶ τῆς ρινὸς τοῦ δημιουργήματός του, ἧτις ἐπλάτυνθη. Ὁ αἰθίοψ πτοηθεὶς ἐξήτει παρ' αὐτοῦ ἔλεος, ἀφοῦ διὰ τὴν ἀποτυχίαν οὐδόπως ἐνείχετο. Ὁ Σατὰν ἐπέστη ὅτι εἶχεν ἄδικον ὀργισθεὶς ἐναντίον αὐτοῦ καὶ θωπεύων αὐτὸν, κατὰ τὸ ἐν τῷ Ἄδει ἐπικρατοῦν σύστημα θωπειῶν ἐνεθύθισε τοὺς σακτύλους εἰς τὴν κόμην του. Ἡ χεὶρ του ὅμως ἔκαθεν ὡς σίδηρος πυρακτωθεὶς, καὶ ἡ κόμη τοῦ δυστυχοῦς νίγητος ἐβοστρυχώθη. Ἀπὸ γενεᾶς δὲ εἰς γενεάν καὶ ἀπὸ αἰθίοπος εἰς αἰθίοπα μετεδόθησαν πάντα ταῦτα τὰ ἰδιαιτέρα τῆς φυλῆς τῶν χαρακτηριστικὰ!

×

Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες.— Δύο κλητῆρες ἐν Ρωσσίᾳ ἐπρόκειτο νὰ κατὰσχῶσι πράγματά τινά. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρετήρησαν καὶ μίαν φιάλην πλήρη ποτοῦ.

— «Μαρσάλα!» ἀνεφώνησε μετὰ πεποιθήσεως ὁ εἰς κλητῆρ, ἀφοῦ ἔδοκίμασεν ὀλίγον τὸ περιεχόμενον.

— Ὅχι, εἶναι κρασί τοῦ «Ὀπόρτου!», ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ διεφώνουν ὡς πρὸς τὴν γνώμην, ἔδοκίμασαν ἐκ νέου τὸν οἶνον.

— Σοῦ λέγω ὅτι εἶναι Μαρσάλα!

— Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι εἶναι κρασί τοῦ Ὀπόρτου.

— Ἄς ξαναδοκιμάσωμεν νὰ ἰδῆς!

Ὅπερ καὶ συνέβη.

— Ἐ! λοιπὸν τώρα τί νὰ γράψωμεν εἰς τὴν καταγραφὴν, Μαρσάλα ἢ Ὀπόρτον; ἐρωτᾷ ὁ ἕτερος τῶν κλητῆρων.

— Γράψε καλλίτερα, τοῦ ἀπαντᾷ βαρέως ἀναπνέων ὁ συνεταῖρος, γράψε, «καὶ μὴ ἀδεῖα ποτίλλια!»

Μάθημα Γεωγραφίας.

Διδ.—Ποῦ κεῖται ἡ Νέα Καληδονία;

Μαθ.—Ἐν τῇ Ὠκεανίᾳ.

Διδ.—Καὶ πόθεν πρέπει νὰ διέλθῃ τις διὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖσε;

Μαθ.—Διὰ τοῦ Κακουργοδικείου.

×

Ὁ νέος Βουβαλίδης μετὰ ξανθοκόμου καὶ ροδοχρόου νεάνιδος ἰστάμενος παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἐθαύμαζον ἀμφοτέρω τὴν καλλονὴν τοῦ δύοντος ἡλίου.

— ὦ! πόσον εἶναι ἀληθῶς ὠραία ἡ δύσις τοῦ ἡλίου! ἀνεφώνησεν ἐν ἐκστάσει ἡ ποιητικὴ νεάνις.

— Ναί, τφόντι ὠραία, δεσποινίς! καὶ ὁποῖα ποικιλία ροδίνων χρωμάτων! Δὲν σᾶς ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην τὸ μαγευτικὸν χρῶμα καλῆς ἐκ σηπίου πίπας, ὅποταν ἀρχίζῃ νὰ μαυρίζῃ;

×

Ἄλλοδαπὸς πρόξενος ἐν Παρισίοις προσεκάλεσεν ἐν τῇ ἐσπερίδι του πρεσβείαν ἀγρίων τοῦ Εἰρηνικοῦ παρεπιδημοῦσαν ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐκείνῃ.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀγγέλλονται οἱ προσκληθέντες νησιῶται, οἵτινες εἰσέρχονται ἀγερώχως ἐν τῇ αἰθούσῃ μηδὲν ἀπολύτως φέροντες ἔνδυμα.

Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αὐτῶν θεᾷ προστρέχει ὁ πρόξενος καὶ τοὺς παρακαλεῖ ν' ἀποσυρθῶσιν.

— Ἄλλὰ, κύρ κόνσολα, λέγει αὐτῷ ὁ ἀρχηγός, δὲν μᾶς παρακαλέσατε νὰ ἔλθωμεν μετὴν ἐθνικὴν στολὴν μας;

Ο κ. Τενεκὲς συσκέπτεται μετὰ τῆς προσφιλοῦς συζύγου περὶ τῶν μελλόντων ἀπογόνων του.

— Τί κριμα! ἔλεγεν ἡ κυρία Τενεκὲ, εἴμεθα καὶ οἱ δύο μελαχρῖνοι. Καὶ ἐγὼ ἡ μανία μου εἶνε ν' ἀποκτήσω μία κόρη μετὰ ὀλόχρυσά μαλλιά.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Τενεκὲς παρουσιάζεται εἰς τὸν οἶκόν του ἔχων τὴν κόμην ἐρυθροτέραν τοῦ ἐνετικῆς φλωρίου.

— Τί εἶνε αὐτά; ἐρωτᾷ ἐν ἀπορίᾳ ἡ σύζυγος. Μήπως ἐτοιμάζεσαι νὰ μεταμφιεσθῆς;

— Δὲν σοῦ ἀρέσουν, ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος, τὰ μαλλιά μου; Ἐπῆγα καὶ τὰ ἔβαψα πρὸς χάριν σου. Τώρα ποῦ εἶμαι ἐγὼ ξανθός, πιθανόν νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὸ ὄνειρόν σου.

Κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ θεάτρου μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, κύριός τις, ἀναζητῶν τὰ σιγάρα του, συναντᾷ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπιχωρίου του ἄλλου ἐρευνητοῦ τὴν χεῖρα.

— Δὲν μοῦ λές, ἐρωτᾷ ἐν ἀγανακτήσει, λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, τί θέλεις τὸ χέρι σου ἐδῶ μέσα;

— Παράξενος εἶσαι, ἀπαντᾷ ἐν ὄλῃ τῇ ἀφελείᾳ ὁ ἀποτυχῶν λωποδύτης, δὲν βλέπεις τί παγωνιά ποῦ κάνει!...

Σημειώσεις ἐκ λευκώματος.

«Ὁ χορὸς εἶναι τελεία γλῶσσα.»

«Ὁ χορὸς ἔχει πρὸς τὴν κίνησιν τὴν ἀναλογίαν, ἣν ἔχει ἡ ποίησις πρὸς τὸν πεζὸν λόγον.»

«Τὰ τρία ὠραιότερα πράγματα ἐν τῷ κόσμῳ εἶνε: ἵππος καλπάζων, πλοῖον ἰστιοπλοῦν, γυνὴ χορεύουσα στρόβιλον.»

«Ὁ χορὸς εἰκονίζει ὀλόκληρον ἐποχὴν.»

Λύσις τοῦ 14ου αἰνίγματος.

Κ α π ν ὀ ς.

Λύσις τοῦ 15 αἰνίγματος.

Τὰ τέσσαρα τὰ ὕστερα εἶν' ὁ θεὸς ὁ «Ἄρης» μετὴν προσθήκην τῶν τριῶν ὁ ἥρωας μας «Καν-άρης.»

ΑΙΝΙΓΜΑ 16ον

Ἐγὼ εἰς οἴκους θρίσκομαι
καὶ εἰς τὰ βουνα ἀκόμα.

Κεῖμαι καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς γῆς
καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ χῶμα.

Βλέπομαι εἰς πελώρια
τείχη καὶ μαυσωλεῖα.

Κι' ἐνῶ εἶμαι τόσον τραχὺς,
ἐκεῖ φαίνομαι λεία.

Ἀλλάξέ μου τὴν κεφαλὴν
νὰ δῆς ὅτι θὰ γένῃ

δοχεῖον χρησιμώτατον
καὶ αὐτοῦ τοῦ Διογένη.

Καὶ πάλιν ἀλλάξέ μου τὴν
ν' ἀλλάξω σημασίαν,

οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσαν
ἢ τὴν κακολογίαν.

Λεμησός. I. M. ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ 17ον

Σὺ μὲ ἔχεις, δὲν μὲ βλέπεις, θέλεις δὲ καὶ
[νὰ μ' ἠξεύρης;

Θὰ μ' εὐρῆς ἀντεστραμμένως, δὲν στοιχεῖα
[ἂν προφέρῃς.

Ἐν Νεσπόλει. Κ. Κ.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ τοῦ «Αἰγυπτιακοῦ Ἀστέρος», ὅσοι τυχόν καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, νὰ ἐπισπεύσωσιν ὅπως πληρώσωσιν αὐτήν, ἅτε λήγοντος τοῦ ἔτους.

Π Ι Ν Α Ε

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Α΄ ΕΤΟΥΣ

Πρόλογος	σελ. 1.	Καθημερινὴ ἱστορία	σελ. 161.
Δραμ. Φιλολογία	σελ. 2, 17, 33, 49, 65.	Οἱ ἐθνικοὶ ὕμνοι	σελ. 177.
Ἀμφιδρομία	σελ. 3.	Αἱ ἑλκτικαὶ ἀκτῖνες	σελ. 179.
Διογένης	» 4.	Ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ κληρονομία	σελ. 193.
Ὁ Ἰσμαὴλ Πασᾶς	σελ. 6.	Πάρεργα	σελ. 209, 273.
Ὁ Ἀποκεφλιττής	σελ. 9, 23, 39, 55, 68, 86, 101, 117, 131, 147, 164, 183, 194, 211, 229, 245, 259, 277, 292, 310, 325, 339, 358, 370.	Ὁ Νεῖλος καὶ ἡ Αἴγυπτος	σελ. 225.
Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου	σελ. 27, 43, 59, 72, 91, 105, 120, 134, 150, 169, 186, 198, 216, 234, 249, 262, 281, 297, 313, 328, 343, 361, 374.	Ὁ ὀβελίσκος τοῦ Βατικανοῦ	σελ. 228.
Ὁ ἔνεκα τῆς ἀπολεσθείσης τιμῆς ἐγκληματίας	σελ. 19, 37, 53, 84, 115.	Δίκαι Θεῶν	σελ. 244.
Ἡ Ἀφρικανὴ	σελ. 35.	Ἐκδρομὴ εἰς Ἀφρικὴν	σελ. 257.
Ἀρχαιολογικὰ τῆς Κύπρου	σελ. 51, 67, 100, 113, 145, 289, 321.	Ὁ Κάρλος Δίκηνς καὶ ἀγγλικὴ φιλολογία	σελ. 290.
Ὀλίγα περὶ Νικομηδείας	σελ. 81, 97.	Ἀσιατικὰ	σελ. 305.
Λουδοβίκος Β΄ βασιλεὺς τῆς Βυχαρίας	σελ. 123, 129.	Ἀλέξανδρος Δουμάς	σελ. 307.
Ἀνέκδοτα περὶ τοῦ Λουδοβίκου	σελ. 124, 138.	Φιλικὴ ρήξις	σελ. 323.
		Ἡ Ἰνδὴ χήρα	σελ. 337.
		Ἡ μορφινομανία	σελ. 353.
		Περὶ χαρτοπικιρίας	σελ. 355.
		Ποικίλα, γέλωτες, ποίησις, αἰνίγματα, λύσεις, εἰς τὸ τέλος ἐκάστου φυλλαδίου.	